

A painting depicting a man in a brown hat and a woman in a white dress walking on a yellow sandy beach. The man is carrying a rifle. In the background, there is a blue body of water, green hills, and palm trees. The sky is blue.

ကျွန်းစဉ်မြေ - စောက်

ပဉ္စကုဿလမင်း

၁၁၀ ရာစု နှင့် ဝတ္ထုတိုများ

ဆရာ ဖိုးကျော့၏ အမှာ စကား

ဆရာကျွန်းစဉ်မြေ - စောခက် အမှာ စာ ရေးပေးပါဟု စာမူတစ်ခု လာပေးသည်။ ကျွန်တော် စာ ရေးသက် (၄၀) ဝန်းကျင်တွင် အမှာ စာ ရေးပေးပါဟု လာပြောကြသော စာရေးဆရာ၊ ထုတ် ဝေမျှား ၏ တောင်းဆိုချက်ကို ငြင်းခဲ့သည် ချည်းသာ။ " ခင်ဗျားတို့ စာမူကို အမှာ စာရေးဖို့ နယ် နယ်သာသာ ကိုယ့် ဝတ္ထုကိုယ်တောင် အမှာ စာ မရေးတတ်လို့ ထုတ်ဝေသူများ ဆီ အငြိုငြင် ခဏခဏ ခံခဲ့ရပါတယ်ဗျာ.... သည်းခံကြပါ" ဟု ငြင်းခဲ့သည်။

မှတ်မှတ်ရရ ပြောရလျှင် ကျွန်တော်၏ ပွဲဦးထွက် "မြေဆီမည်းမည်း သွေးရဲရဲ" ကို လုံးချင်း ထုတ်ပေးမည့် သင့်စာပေက ဦးနီသည် ကျွန်တော် ကို ဦးဆုံးလုံးချင်းစာအုပ်မို့ အမှာ စာ ရေးပါဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်က အမှန်အတိုင်းပင် ကျွန်တော် အမှာ စာမရေးတတ်ဘူး ဦးလေးဟု ငြင်းသည်။ "မင်းက စာ တစ်အုပ်လုံး ရေးထားပြီး အမှာ စာလေးတောင် မရေးတတ်တော့ဘူးလား" ဟု သူ့လေ သံအတိုင်း စာရေး ဆရာကို ဟောကံသည်။ နောက် သူက ပြောသေးသည်။ " ငါ့တိုက်က ဝတ္ထု ထုတ်တာ ဆိုလို့ မင်း အပါအ ဝင် လေးယောက်ပဲ ရှိတယ်။ သိတယ် မဟုတ်လား၊ ငါက ပညာပေး ဆေးစာအုပ်တွေနဲ့ လက်တွေ့အသုံး ချ ပညာရပ်စာအုပ်တွေပဲ ထုတ်တာ" ဟု ခြိမ်းခြောက်သလို ပြောသည်။ ကျွန်တော်က " ဘာလဲဦးလေး၊ ဦးလေး ဆေးပညာပေး စာအုပ်က အပြာနီနီ ကောင်း

တယ်ဆိုတာလား" ဟု ပြန်ကလိလိုက်ရာ " မင်း အဘ ယီးတဲ့ မှ " ဟု ပြောပြီး ရယ်နေသည်။ ။

ထိုစဉ်က သူပြောသော သူတိုက်က ဝတ္ထုထုတ်သည့် စာရေးဆရာဆိုသည် မှာ ဆရာ ဗန်းမော်တင် အောင်၊ ဆရာ မြသန်းတင့်၊ ကိုနိုင်ဝင်းတို့ကို ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ဦးနီသည် ကျွန်

တော့် ကိုသာမဟုတ်၊ ဆရာဗန်းမော်တို့၊ ဆရာမြတို့ ကိုလည်း ဟောကံချင် ဟောက်သည်။ ။ ကိုနိုင် ဝင်းကိုမူ " မင်းကို စာဆက်ရေးပေးပါပြောတာ ခု ပန်းစိုက်နေတယ်ဆို၊ လာကတည်းက ငါကြည့် နေတာ၊ ခု ပန်းပင်ရေ လောင်းလို့ ခါးစောင်းနေပြီ။ စာမူမပေးရင် ငါလည်း ပိုက်ဆံ မပေးနိုင်ဘူးကွ" ဟု မထောက်မညှာပြော သည်။ ။ အလွန် ချစ်စရာကောင်းသော လူရိုးလူဖြောင့်ကြီး ထုတ်ဝေသူပင်။

မိမိကို အမှာ စာရေးရန် ဘယ်လိုမှ ပြောမရသောအခါ မိမိဝတ္ထုများ အကြောင်းကို ချီးကျူး ရေးကြ သော စာရေးဆရာကြီးများ ဆီက အမှာ စာတောင်းပေးပါဟု ဦးနီက လုပ်လာပြန်သည်။ ။ ထိုစာရေးဆရာကြီးများကို မိမိမှာ သိသူမဟုတ်။ မြင်ပင် မမြင်ဖူးသူများ ပါသည်။ ။ မည်သို့ အမှာ စာ သွားရေးခိုင်းရမည် နည်း။ ကျွန်တော် မသွားဝံ့ဟု ပြောသည်။ ။ ထိုစာရေးဆရာကြီးများမှာ ထိုစဉ်က ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၊ အယ်ဒီတာချုပ်၊ လုံးချင်းလောကမှာ စူပါတကား စူပါဖြစ်နေသူတွေ။ ဆင်ကြီးတွေဆီ ပုရွက်ဆိတ်က မသွားရဲပါဟု ပြောသောအခါ ကျွန်တော့်စာအကြောင်း၊ ဝတ္ထုအကြောင်း ချီးကျူးရေးဖူးသော စာရေးဆရာတစ်ယောက်နှင့် ဆရာကြီး တက်တိုး၊ ဆရာကြီး သာကဒိုးတို့ ဆီက အမှာ စာ တောင်းခိုင်းပြန်သည်။ ။ ဘယ်လူ့ဆီကမှ မရ။ သူတို့ က ပြောသည်။ ။ မိမိအတွက် အမှာ စာမလို၊ စာရေးဆရာဖြစ်နေပြီပဲ၊ စာရေး

ဆရာကြီးတွေက အသိအမှတ် ပြုပြီးသားပါဟု ပြောလွှတ် လိုက် သည် ။
ထိုအခါ ထုတ်ဝေသူ ဦးနီ ခမျာ သူ ဘာသာသူ အမှာ စာရေး ရတော့သ
ည် ။ ထို့ကြောင့် မြေ ဆီပထမထုတ်တုန်းက မိမိနှင့်တကွ စာရေးဆ ရာ
တစ်ဦး တစ်ယောက်၏ အမှာ စာမှ မပါ။ ထုတ် ဝေသူ ဦးနီသာ မရေးတ
တ် ရေးတတ်နှင့် ရေးသည် ။ သူ့အမှာ စာကို ဘာမှ မပြောသော်လည်း
ပြုံးမိရ သည် ။ " ဦးလေးဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး" ဟု မပြောရဲ။ ပြောမိ
လျှင် " ဒါဆို မင်းရေး" ဟု မိမိဘက် ကို မြားဦးလှည့်လာမည်စိုး၍ ပြုံးရုံ
သာ ပြုံးနေလိုက်ရသည် ။

မိမိ စာရေးသက် (၄၀) ဝန်းကျင်တွင် မှတ်မှတ်ရရ အမှာ စာ ရေးပေး
ဖူးသည် မှာ ဤဆရာ ကျွန်းစဉ်မြေ - စောခက်နှင့် ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး၏ စာ
အုပ်သာ ဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် အမှာ စာဆိုသော စာရေးပေးရန် ဆရာ
ကျွန်းစဉ်မြေ- စောခက်၏ ဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်ကြည့်သည် ။ မိမိတို့ ဒေ
သအ ကြောင်းကို သူက ရေးဖွဲ့ထားသည် ။ ဝတ္ထုထဲက အကြောင်းအရာ
အတော်များများမှာ မိမိကြားဖူးထား တာတွေ ဖန်တစ်ရာတေနေပြီ။ သို့
သော် သူ့ဝတ္ထုတွေကို ဖတ်ကြည့်မှ မိမိ၏ ရင်ကို ထိထိရှရှဖြစ်မိ သည် ။
ယခင် လူပြောသူပြော ကြားခဲ့ရသောလည်း ရင်ထဲမှာ ထိထိရှရှ မခံစား
မိ။ အထူးသဖြင့် ဆား ရောင်းသော ကျောင်းဆရာအကြောင်းနှင့် ကုန်သ
ည် ကျောင်းဆရာအကြောင်းတို့ မှာ ဖတ်ရင်း မျက် ရည်ပင် ဝဲလာမိသ
ည် ။ ဆားဆိုသည် မှာ မိုးညို့လာသည် နှင့် အစိုပြန် မျက်ရည်ကျလာတ
တ်သည် ။ တစ်ဖက်နိုင်ငံက ကုန်သည် များ ဈေးကောင်းပေးဝယ်ကြ
သော်လည်း အချင်းချင်းကျတော့ ဆားမျက် ရည်ကျအောင် တုတ်တန်း
စီးခိုင်း၊ လှေတန်းစီးခိုင်းသော ဈေးနှိမ့်ကြသော ဆားဝတ္ထုလုံးချင်း ပီပီပြ
င် ပြင် တစ်အုပ်လောက် ရေးစမ်းပါဦး ဆရာရယ်ဟု ပင် တိုက်တွန်းချင်
စိတ် ပေါက်လာမိသည် ။ ယခင် က တစ်ဖက်နိုင်ငံတွင် ဈေးကောင်းရ

သော ဆားကို ရခိုင်ဆားကုန်သည် ကြီးများက အချင်းချင်း ဈေး နှိမ်
ကာ အမြတ်ကြီးစားလုပ်ကြသည် ကို ယခင်က သူပြော၊ ငါပြော ကြားဖူး
ထားသော်လည်း ကုန် သည် မှာ ကုန်သည် တို့ ၏ ထုံးစံ ဖြစ်သဖြင့် မိမိ
၏ စိတ်၌ များ စွာ ထိခိုက်စူးရှမှု မဖြစ်မိ။ ယခု ဆရာ ကျွန်းစဉ်မြေ -
စောခက်၏ ဆားဝတ္ထုကို ဖတ်မိမှ စိတ်ထဲ နှင့်နှင့်နှစ်နှစ် ခံစားရသည် ။

ဝတ္ထုတိုအများ စုမှာ မဂ္ဂဇင်းများ ၌ ပါပြီးသားဖြစ်ကြောင်း သိရသည်
။ သူ့ဝတ္ထုများကို ထို့ ကြောင့်လည်း မဂ္ဂဇင်းများက ဖော်ပြကြသည် ။ မဂ္ဂ
ဇင်း အယ်ဒီတာဆိုသည် မှာ ရောက်လာသမျှသော စာမူများ ထဲမှာ သင့်
တော်သော၊ ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်ကို ရှာဖွေရွေးထုတ်ရသလို ရွေးထုတ်ရ
သည် ။ မိမိတို့ စင်တင် ရွေးထုတ်လိုက်သော ကလောင် တစ်ချောင်းသ
ည် စာပေခရီးမိုင်ပေါင်းမည်မျှထိ ချီ တက်သွားနိုင်လိမ့်မည်ဆိုသည် ကို
လည်း အယ်ဒီတာကောင်းများက သိကြသည် ။ ထင်ပေါ်လို၍ အ ကြော
င်းတစ်ခုခုကြောင့် ရေးသောစာနှင့် ဝါသနာ ဗီဇစိတ်နှင့် ရေးသောစာက
သိသာသည် ။

ယခု ဤဆရာကျွန်းစဉ်မြေ - စောခက်၏ ဝတ္ထုများမှာ ဝါသနာ ဗီဇစိ
တ်အပြင် သူ့ဘဝ၊ သူ့အ ကြောင်းလားဟု ထင်မိ၍ သူပေးထားသော ‘ပစ္စ
က္ခအလွမ်း’အစား ‘ဆရာလွမ်း၏ ဘဝရသ ဝတ္ထု တိုများ ’ ဟု ပင် အမည်
ပြောင်းဖို့ ကောင်းသည် ဟု မိမိစိတ်၌ ဖြစ်ပေါ်မိသည် ။ မဂ္ဂဇင်း၌ က
လောင် သစ်တစ်ယောက်၏ စာမူကို အရည်းအချင်းမမီဘဲ ထည့်ပေးလို
က်လျှင် ထိုအယ်ဒီတာ စာဖတ်ပရိ သတ်ဆီ၌ အဆဲခံရမည်။ ရာထူးဌာန
နှာကြောင့်မို့၊ သောက်ဖော်သောက်ဖက်မို့၊ တံစိုးလက်ဆောင် ကြောင့်မို့၊
ဆွေမျိုးမို့ စသည် ဖြင့် အယ်ဒီတာကိုပင် လစဉ်ဖတ်နေကျ ပရိသတ်က
အထင်သေးသွား တတ်သည် ။

ဥပမာပြောရလျှင် အယ်ဒီတာမှာ ပွဲကန်ထရိုက်လိုပင်။ ရွှေမန်းတင်
မောင်ကို ကန်ထရိုက်က ပွဲ သွင်းပြ၍ ရွှေမန်းကြီးအပြောအဆို
မကောင်းဘဲ ချော်သွားလျှင် ပရိတ်သတ်က အလင်္ကာကျော်စွာ မဟုတ်
ဘူး ဟေ.... အလကားကျော်စွာဟု ရွှေမန်းကို ဆဲကြမည်။ ကန်ထရိုက်
ကို မည်သူကမျှ ဆဲကြ မည်မဟုတ်။ ကန်ထရိုက်က သာမန်ဇာတ်တစ်ဖွဲ့
ကို ငှားပြီး ရုံပွဲသွင်းရာ၌ ထိုမင်းသား၊ မင်းသမီး ဇာတ်အဖွဲ့က မကောင်း
လျှင် ထိုဇာတ်အဖွဲ့ကို မဆဲကြဘဲ ဘယ်ချောင်ကြို၊ ချောင်ကြားက အ
ကောင် တွေကို ခေါ်လာပြီး ပွဲသွင်းလည်း မသိဘူး။ တို့ ကို သက်သက်
လိမ်သွားတာ၊ အာပလာကန်ထရိုက်ဟု ကန်ထရိုက်ကို ဆဲကြလိမ့်မည်။
ကလောင်သစ်တစ်ချောင်း စင်တင်ပေးရသော အယ်ဒီတာဆိုသည် မှာ
ထိုနည်းလည်းကောင်း ပွဲကန်ထရိုက်ကဲ့သို့ပင်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်းစဉ်မြေ - စောခက်အား စင်တင်ပေးလိုက်ကြသော
မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာများကို မိမိသည် လည်း သူ့ဝတ္ထုများကို ဖတ်ကြည့်မိ
သောအခါ ဤကလောင်သည် မိုင်ပေါင်းများ စွာ စာပေ ခရီးကြမ်းကြီး
ကို မလွဲမသွေ ချီတက်သွားနိုင်ပြီဟု ယုံကြည်လျက်.....

မိုးကျော့

စာရေးသူ၏ ရင်တွင်းစကား (၃)

မအားလပ်သည့်ကြားက အမှာ စာရေးပေးသော ဆရာဖိုးကျော့ကို
အထူးပင် ကျေးဇူးတင်ပါရှိ ပါသည် ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် စာရေးကောင်းသူ တစ်ဦးတော့ မဟုတ်ပါ။ စာရေးချင်သူ၊ စာပေဝါသနာပါသူ တစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဝါသနာ၏ တွန်းအားဆန္ဒတရား၏ စေ့ဆော်မှုတို့ ကြောင့် ဘဝ၏ ကခုန်မှု၊ သီဆိုမှု၊ ရယ်ရွှင်ရမှု၊ ငိုကြွေးရမှုများ သည် ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ ဆောင်းပါးများ အဖြစ် မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ် စသည် များ ၏ စာမျက်နှာများ ပေါ်တွင် ထင်ဟတ်လာခဲ့ရပေသည်။ ။

ကျွန်တော်၏ ပထမဦးဆုံး စာပေစုစည်းမှုအဖြစ် " ခွေးနက်ကြီးရဲ့ သခင် ကျော်ဒင်ရဲ့ မိန်းမ မစောလှ " အမည်ရှိ စာအုပ်ကို ရုပ်လုံးဖော်ခဲ့ပြီး စာဖတ်ပရိတ်သက်များ ၏ နှလုံးသားထဲသို့ အရောက် ပို့ပေးခဲ့ပါသည်။ ။ ဤသို့ လုပ်ဆောင်ခြင်းမှာ ကျွန်တော်၏ မိုက်မဲစွာ စွန့်စားမှု တစ်ရပ်ဟု ဆိုပါက မှား အံ့မထင်မိပေ။

(၁) နှစ်ခန့် ကြာသောအခါ ဖြစ်တည်နေသော သတ္တိအနည်းငယ်ကို ထပ်မံ အာဟာရကျွေးပြီး ဒုတိယမြောက် ခြေလှမ်းအဖြစ် " မမိုးဖြူ ငိုနေသည် " အမည်ရှိ စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့ပြန်ပါ သည်။ ။ ကျွန်တော်၏ စွန့်စားမှုများမှာ ကြိုးတန်းပေါ် လမ်းလျှောက်သလိုမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ။ အတုံး လိုက် ကြွေမဆင်းရေးအတွက် သတိမြဲမြဲ ထားပြီး ကြိုးစားနေရသည်။ ။ အရိုးသားဆုံးနှင့် အပွင့်လင်း ဆုံး ပြောရလျှင်တော့ အရမ်းကိုယ်ရင်တုန်ပန်းတုန် ရှိလှပါသည်။ ။

ပရိသတ်များ ၏ ကျွန်တော့်အပေါ် ကြင်နာစွာ တုန်ပြန်မှုကြောင့် ယခု တတိယမြောက် စွန့် စားခန်းအဖြစ် " ပစ္စက္ခအလွမ်း " အမည်ရှိ ဝတ္ထုတိုအင်အားစုတစ်ရပ်ကို ထပ်မံမွေးဖွားလိုက်ပြန်ပြီ။ ။ ဘဝအတွေ့အကြုံနှင့် နှလုံးသား ခံစားချက်များကို ဦးနှောက်အသိဖြင့် ဖန်တီးပြီး စာပေရင်ပြင်တွင် အနုပညာအသွင်ဖြင့် ရင်ဖွင့်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ည် ။

ပစ္စက္ခအလွမ်းပါ ဝတ္ထုအတော်များများ သည် ကျွန်တော်၏ ဘဝအိမ်ထဲမှ အပိုင်းအစအချို့ လွင့်စဉ်ထွက်လာကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဤဝတ္ထုတိုများကို ရေးဖွဲ့ခဲ့ရာ၌ သဘာဝနှင့် ဆီလျော်စေ ရန် အနုပညာဖန်တီးချက် အနည်းငယ် စိုက်ထည့်ထားသည် မှ အပ စိတ်ကူးယဉ် တည်ဆောက်ထား ခြင်းမျိုး လုံးဝမပါရှိခဲ့ပါ။

စာဖတ်သူများ အနေဖြင့် ဝတ္ထုများ ၏ ဇာတ်လမ်းအချိတ်အဆက်အချို့ကို သတိထားမိပါက လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဟု ထင်မြင်ယူဆနိုင်သော ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်စဉ်တရားတစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိကြလိမ့် မည် ဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့သော် အမှန်တကယ်က ဤပြောင်းလဲမှု ဖြစ်စဉ်တရာသည် ကျွန်တော့်ဘဝထဲ တွင် တကယ် ရှိနေပါသည်။ ။ အမှန်ပင် ရှိနေပါသည်။ ။

ကျွန်တော် ကျင်လည်ရာ ဘဝဝန်းကျင်များ သည် ပင်လယ်ပြင်နှင့် ကျွန်းစုရွာများ သာ ဖြစ်ကြ သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ဝတ္ထုများ တွင် ပင်လယ်ပြင်မြစ်ချောင်းရန်နှင့် ကျေးလက်ရန်တို့ သင်းပျံ့ နေမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော့်ပြေးလမ်းကြောင်း တစ်လျှောက်တွင် ရပ်တည်မှုတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အတွက် ပေးဆပ်ခဲ့ရပေါင်းများစွာဖြင့် နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ် ဝန်းကျင် ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့ရပါသည်။ ။ ဤသည် တို့ ကို ရေးဖွဲ့ရာ၌ ကျွန်တော့်အရည်အချင်းဖြင့် အားမရနိုင်သည် ကတော့ အမှန်ပင်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော့်စာများ တွင် လူငယ်တစ်ဦး၏ ဘဝအားမာန်အပြည့် ရှိ၏။ သည့်ပြင်မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာတို့ ဖြင့် ထုံမွှမ်းနေသော ကျေးလက်ပြည်သူ တို့ ၏ လူမှုဘဝကို လှစ်ပြ၏။

ကျွန်တော်၏ ရင်တွင်းဖြစ် ဘဝရသလေးများ သည် စာဖတ်သူများ
နှင့် ရသခံစားမှု အဇ္ဈတ္တ အရောင်ချင်း တူညီမှုရှိ မရှိကို နားစွင့်ထောင်ရ
င်း.....

ဆက်လက်ကြိုးစားပါဦးမည်။

လူလူချင်း မေတ္တာစိတ်ထားနိုင်ကြပါစေ။

ကျွန်းစဉ်မြေ - စော
၁၈-၈-၁၈၂၀၀၅

ပစ္စုပ္ပန်အလွမ်း အနမ်းတစ်ပွင့်ရဲ့
စမ်းကျနေရဦးမယ်

ပစ္စက္ခအလွမ်း အနမ်းတစ်ပွင့်ရဲ့ စမ်းကျရေစီးသံ

(၁)

နွေရင်ခွင်ကို ခိုနားပြီမို့ ဆိုင်းဆိုတဲ့ မြူ၊ ကလူတဲ့ လေရူး၊ လွမ်းသံကြူးတဲ့ နွေဥဩ၊ တသော သော ကြွေတဲ့ ဝါရွှင်ရွက်တို့ ဖြင့် သဘာဝရင်ပြင်ကို တန်ဆာဆင်ချယ်သလျက် ရှိချေ၏။ သဘာဝခြင်း ရာတို့ လွင့်မျောမှုသီဝရီအရ ဆိုရင်တော့ လှပသည် ဟု ဆိုခြင်းထက် လွမ်းမောဖွယ်ရာဟု သိကျူး လိုက်ပါကပိုပြီး နရီစည်းဝါး ကိုက်ပေလိမ့်မည်။ သဘာဝကို ထိထိရုရု စူးနစ်နေသူများ အဖို့ တော့ အပူ စီးကြောင်းဟာ ပို၍ နှုန်းထားမြန်စေတဲ့ ရာသီပေပဲ။

" လှေကြီးတော့ ပြီးသွားပြီကွာ။ ဒီလှေနဲ့ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်လုပ်ရင် တို့ မှာ ကုန်သွားတဲ့ ငွေ တွေ ရလာမှာ ပေါ့"

" ရလာတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကိုယ့်မှာ ရှိတာတွေလည်း ထုခွဲလို့ ကုန်ပြီ။ အချောသတ်မှာ မ လောက်လို့ အစ်မတို့ ဆီက ရွှေစငွေစလေးတွေ တောင် ပါသွားပြီ မဟုတ်လား။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မ လဲ"

" သိပ်ပြီးတော့ စိတ်မပူပါနဲ့ ဟာ၊ ကုန်သင့်သလောက်ကုန်ပြီပဲ၊ နောက် ရဖို့ ပဲကျန်တော့တယ်။ ခုသင်္ကြန်လွန်လာတော့ မိုးဘက်နီး လာပြီ

လေ၊ မိုးလည်း တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်ရွာထားပြီးပြီ၊ ဒါကို ရခိုင် သူမနား
ဌေးင်းကျွတ်မိုးလို့ ခေါ်တာပေါ့ကွာ။ စစ်တွေမြို့မှာ ခန့်ဈေးတွေ အရမ်း
ကောင်းမှာ "

"ဈေးကောင်းမယ်ချည်း လုပ်မနေပါနဲ့ ဦး။ လှေကြီးက ခန့်ချပ်ရေတ
စ်သိန်းထိ ဆံ့မှာ ဆိုတော့ အရင်းအနှီးလည်း ထည့်တွက်ပါဦး။
ကျောက်ဖြူမှာ သားကျောင်းနေစရိတ်တွေလည်း ရှင်းရဦးမယ်။ ဒီလမှာ
စားစရိတ်ရော တခြားစရိတ်တွေပါ စုပြီးပေးရဦးမှာ နဲ့ စိတ်ညစ်ပါတယ်
"

"ဟာ...၊ မင်းကလည်း တဆိတ်ရှိစိတ်ညစ်ဖို့ ပဲ။ မင်းဘာမှ မပူနဲ့ တို့
အိမ်နဲ့ မြေကို လောလော ဆယ် အပေါင်ထားလိုက်မယ်ကွာ။ ဒါဆို သား
အတွက်ရော အရင်းအနှီးအတွက်ပါ အကုန်အဆင်ပြေ သွားမယ်"

" ပေါင်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ အတိုးရောအရင်းပါဆိုတော့ ပြန်ဆပ်
မှာ လွယ်ပါ့မလား.... ဟင် "

စောမေမှာ မိန်းမသားပီပီ စိုးရိမ်စိတ်ကတာစူလျက် ရှိသည် ။

" ဒီလောက်လည်း သောကမများ ပါနဲ့ စောမေရာ။ အတိုးကတော့
ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဆယ် တိုးပေါ့။ ဒါလည်း အရေးမကြီးပါဘူး။ ခရီးတစ်
ခေါက်ပေါက်လိုက်တာနဲ့ အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာ ပါ။ ကဲ့.... လာ၊ ထ
.... ထ လှေဆိပ်ဘက်သွားရအောင် "

ကိုအောင်ခိုင်သည် ဇနီးသည် စောမေကို အားဖြည့်စကားပြောလိုက်
သည် ။

ကိုအောင်ခိုင် မိမ္မေ၊ ဖမ္မေဟူ၍ ဟုတ်တိပတ်တိ မရှိသော်လည်း လူစွ
မ်းလူစရှိသူပီပီ ကိုယ့် အားကိုယ်ကိုး လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ ကုန်သည် အငယ်

စားအဆင့်သို့ ရောက်လာပေသည်။ ။ အလုပ်ကို အလုပ် က သင်ဆိုသလို ရေလမ်းကိုသာ အဓိကထားရသော ရခိုင်ဒေသအဖို့ ကုန်တင်လှေကြီးတစ်စီးရှိက နေ့ ချင်းညချင်း ကြီးပွားလာနိုင်စရာရှိသည် ဟု ခံယူမိပေသည်။ ။ ဘဝတူရုန်းကန်ဖက် စောမေနှင့် နား လေးဖက် အနီးကပ် ညှိနှိုင်းလုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ။ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ရှိသူတွေမို့ စိတ်ရှိတိုင်းကိုယ်ပါ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ အခုတော့ အလျားကိုးလံ၊ အနံနှစ်လံခွဲ ပိန်းကောလှေကြီးက မားမားမတ်မတ် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပေပြီ။ ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းဒေသတစ်လျှောက်တွင် ကိုအောင်ခိုင်တို့ မြေပုံမြို့နယ်၊ သရက်တောင်၊ ကမ်းထောင်ကြီးပတ်ဝန်းကျင်သည် ဓနိအများ ဆုံးထွက်ရှိရာ နယ်မြေဖြစ်နေ၍ လည်း ကိုအောင်ခိုင်အနေနှင့် ပိုမိုအားရှိနေသည်။ ။ လူဆိုသည် မှာ မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အသက်ရှင်နေကြခြင်း ပင် မဟုတ်ပါလား။

(၂)

ကိုအောင်ခိုင်တို့ သည် ပေါက်တောမြို့နယ်၊ တောင်ဖူးဘုရားဘက်မြစ်လယ်တွေ လှေကိုအခြေ အနေအရ ကျောက်ဆူးချရပ်လိုက်သည်။ ။ တောင်၊ မြောက်၊ ဝဲယာကို ကြည့်ကာ ရာသီဥတုကို အကဲ ခတ်လိုက်၏။ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံးတွင် မိုးသားများ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။ ။ မျက်နှာမည်းကြီး ငိုတော့မလိုဖြစ်နေ၏။ လှေပေါ်တွင် ဓနိချပ်ရေ တစ်သိန်းတိတိ တင်လာခဲ့သည်။ ။ ဓနိချပ်များမှာ ကုန် ပွဖြစ်၍ လှေပေါ်တွင် တောင်ကလေးတစ်လုံးသဖွယ် ဖြစ်နေ၏။ မိမိပိုင်ပစ္စည်းများ

သာမက တခြား သူများ ၏ ပစ္စည်းများကိုပါ လှေပေါ်တွင် တင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေရာ ကိုအောင်ခိုင်သည် တွေးရင် ကြက်သီး မွေးညင်းထသွားမိသည် ။ လှေကိုလည်း ဦး၊ ပဲ့ ဟိုမှ သည် မှ လျှောက်ကြည့်နေမိသည် ။

" ဟေ့... မောင်လုံး၊ ရာသီဥတုကတစ်မျိုးပဲကွ။ အရှေ့လေ စ,ပေါ်နေတယ်။ အေးလည်း သိပ်အေးတယ်။ ဒါ မုန်တိုင်းလေသွယ်တဲ့ သဘောပဲ။ အလွတ်ပါတဲ့ ကြိုးတွေယူခဲ့ကွာ။ စရံတိုင် (ခနိချပ်များ လျှောမကျစရန် တားထားသောတိုင်များ) တွေကို ထပ်ပြီးကြိုးတုပ်ရအောင် "

ကိုအောင်ခိုင်သည် မူလချည်နှောင်ထားသည် ထက်ပို၍ သေချာစေရန် စရံတိုင်းများကို စရံ တိုင်များကို နှစ်ဖက်ညှပ်ပြီး ထပ်မံချည်နှောင်ထားလိုက်ပြန်သည် ။

" ဟေ့.... ကိုကျော်သာ၊ ငစိ၊ သာညွန့် ခင်ဗျားတို့ လည်း သတိဝိရိယနဲ့ နေကြနော်။ မောင်ဘ တင်၊ ဒီနားလာ ရေပက်ခန်း ကြည့်နေ "

ကိုအောင်ခိုင်သည် လှေသမားများအား သတိပေးလိုက်သည် ။

" တို့ ရွာကထွက်လာတာ ငါးရက်ရှိပြီနော် လာတုန်းက ဒီအခြေမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အခု အရဲ စွန့်ပြီးတိုးသွားရင်လည်း ရှေ့က ကုလားတန်မြစ်ဝ၊ ဒီလိုရာသီမျိုးနဲ့ ဆို မလွယ်ဘူး။ ဒုက္ခရော ကံသွား နိုင်တယ်။ နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ ကလည်း ရေကျချိန်၊ လေကလည်း ပြစ်ညာပိုင်းက စီးနေတယ်၊ တော် တော် ပြဿနာပဲ "

အသက်တော်တော်ရနေပြီဖြစ်သော လှေသမားဦးကျော်သာမှာ မိမိတစ်ဦးတည်း ဟိုဟိုသည် သည် စဉ်းစားရင်း ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည် ။ ဦးကျော်သာသည် အချို့သောက်လက်ဖက်ခြောက်ကို ကျ နေအောင်ခတ်ထားသော ရခိုင်သားကြိုက်အကြမ်းရည်ကို တဖူးဖူး မှုတ်သောက်ချလိုက်သည် ။

" ကျွန်တော်တို့ ကျောက်ဆူးနှုတ်ပြီး ကမ်းပြန်ကပ်ကြရအောင်ဗျာ "

အသက်အငယ်ဆုံး မောင်ဘတင်က အားငယ်သံဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

" ကျောက်ဆူးနှုတ်လိုက်တာနဲ့ ကမ်းကိုကပ်လို့ မရဘူး။ ပင်လယ်ဘက်ပါသွားလိမ့်မယ်။ ဒါ ကို ကမ်းခွာလေလို့ ခေါ်တယ် "

ဦးကျော်သာ ရှင်းပြလိုက်သည်။ ။ မောင်ဘတင်မှာ ခုမှ ပထမအကြိမ် ခရီးလိုက်လာခြင်း ဖြစ် သည်။ ။ အတွေ့အကြုံမရှိ၍ လည်း ပို၍ အားငယ်နေမိသည်။ ။ " မိုးဦး၊ လေဦးခရီးမလိုက်ပါနဲ့ သားရယ်။ ဝမ်းစာမလုံလည်း အရေးမကြီးပါဘူး။ နည်းနည်းပါးပါးလိုတာကို အမေမုန့်ရောင်းရင်လည်း ရတာပဲ ကွယ် " ဟူသော ခရီးထွက်ခါနီးပြောလိုက်သော မိခင်အို၏ စကားသည် နားထဲတွင် ပဲ့တင်လျက် ရှိချေ၏။

လေမှာ ပြင်းသည် ထက်ပြင်းလာသည်။ ။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးလည်း ညိုမှိုင်းမည်းပုပ်လျက် ရှိချေ၏။ မကြာပါချေ။ မိုးရေစက်တို့ မှာ ငွေမြှားတံများ သဖွယ် စူးစူးရှရှ လာထိကြပါတော့သည်။ ။ လေပြေလာသည် နှင့်အမျှ ဒီလှိုင်းများကပါ ဗိန်းဗောင်းဆိုင်းတီးလာချေပြီ။ ဆက်တိုက် ဆိုသလိုပင် ရွက်တိုင်ကိုလှဲပြီး ခေါက်လိပ်ထားသော ရွက်ကြီးမှာ မိုးသက်လေပြင်း၏ ဆောင့်ကန်မှုကြောင့် ဖြုန်း ကနဲ ပွင့်ထွက်သွားလေတော့သည်။ ။ ရွက်ကြီးသည် တဖြုန်းဖြုန်းရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လှေကြီးမှာ ရပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ကာ အလူးအလိမ့် ခံနေရပေသည်။ ။ ကျော့ကွင်းမိနေသော သားကောင်တစ် ကောင်၏ ရုန်းမလွယ်ကန်မလွတ် ဖြစ်နေခြင်းနှင့် တူနေတော့သည်။ ။

" ကိုကျော်သာ၊ ဓားမြန်မြန်ယူလာ ရွက်ကြိုးတွေကိုဖြတ်စမ်းပါ။ ဟေ့ကျန်တဲ့ လူတွေ ခနိတွေ ကို ပစ်ချကြ။ မြန်မြန်လုပ်ကြဟေ့ "

ကိုအောင်ခိုင်သည်

ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ကာ

မောဟိုက်ပင်ပန်းစွာဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ် သည် ။
မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ဦးပြေးလိုက်၊ ပဲ့ပြေးလိုက်ဖြင့် အရူးမီးပိုင်းဖြစ်နေ
တော့သည် ။ လှေသမား များ ခနိတစ်ဝက်ခန့် ပစ်ချပြီးချိန်မှာ တော့ ကို
အောင်ခိုင်၏ ပိန်းကောလှေကြီးမှာ ဒီရေထက်ဝက်ခန့် ပြည့်နေလေပြီ။
လှိုင်းလုံးကြီးများမှာ ကား တစ်လုံးထက်တစ်လုံးသေးလာသည် ဟူ၍ မ
ရှိ၊ ကြီးပြီးရင်း ကြီးလာသည် ချည်း။ လေနင့်မိုးများမှာ လည်း
တဝေါဝေါမြည်ဟီးကာ သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကြလျက် ရှိကြချေပြီ။ ကို
အောင်ခိုင်တို့ လှေသမားများကား အစီအစဉ်ဟူ၍ မရှိတော့ချေ။ လက်
လှမ်းမီရာ လမ်းဆွဲနေကြရတော့သည် ။ ရွက်ကန်ဝါးကို ဆွဲသူဆွဲ၊ ခနိစ
ရံတိုင်များကို စည်းသူစည်း။ ကိုအောင် ခိုင်တို့ လှေသမားအဖို့ ကမ္ဘာပျ
က်ခဲ့ချေပြီ။ ကိုအောင်ခိုင်၏ ဦးနှောက်တစ်ခုလုံး ချာချာလည်နေပေ
တော့သည် ။ ကိုအောင်ခိုင် သတိထားလိုက်မိသည့်အချိန်တွင် ကား အ
သစ်စက်စက် ပိန်းကောလှေကြီး မှာ ပင်လယ်ပြင်အောက် စုံးစုံးမြုပ်ခဲ့
လေပြီ။ ကိုအောင်ခိုင်တို့ လှေသမားများ သည် မိုးဦးမုန်တိုင်း၏ စစ်သ
ည် တော်လှိုင်းလုံးကြီးများ နှင့် ဘတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန် လုံးထွေးသတ်
ပုတ်နေရချေပြီ။ ကြောက်စိတ်၊ အားငယ်စိတ် တပွေတပိုက်ဖြင့် ရရာကို
လှမ်းဆွဲ၊ ဝါးကလေးများကိုတွဲကာ လွတ်လမ်း ကိုရှာကြရ၏။ ကြိုးစား
ကူးခတ်ကြ၏။ သို့သော် ဤမျှအင်အားကြီးမားလှသော မုန်တိုင်းဒဏ်ကို
မပြောပလောက်သော ရုန်းကန်မှုအင်အားကလေးဖြင့် တွန်းလှန်၍ အ
သို့ရအံ့နည်း။

အနှစ်နှစ်၊ အလလ မျှော်လင့်ထားခဲ့သော လွမ်းဝေ၏ ရည်မှန်းချက် တာရိုးကား ကျိုးပေါက်ခဲ့ ပါပြီ။ အဖေ၊ အမေတို့ ထားခဲ့သော သားတော် မောင် လွမ်းဝေ၏ ပညာရေးရည်မှန်းချက်ပန်းတိုက် ကြီး ပြိုလဲခဲ့ပါပြီ။ လွမ်းဝေ အသို့တတ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ တန်းမြင့်ကျောင်းထွက်စာမေးပွဲ အောင်လျှင် ကျေးလက်ရင်ခွင်ကြားမှာ ရင်သွေးငယ်များ ၏ ပညာရေးမိုးနည်းရပ်ဝန်းအတွက် စေတနာမိုး၊ အ ကြင်နာမိုး၊ မေတ္တာမိုး များ ရွာသွန်းဖြိုးရန် အားသွန်ခွန်စိုက်ကြိုးစာလေသမျှ သဲရေကျဖြစ်ခဲ့ရ ချေပြီ။ (ယင်းအချိန်က တန်းမြင့်ကျောင်းထွက်စာမေးပွဲအောင်လျှင် မူလ တန်းပြဆရာ အလွယ်တကူရ သည် ။) ယခုတော့ တန်းမြင့်ကျောင်းထွက် စာပေးပွဲရုံးခဲ့ရလေပြီ။ အဖေဆုံး၍ မကြာသေးခင် လွမ်းဝေအဖို့ တစ် ပူပေါ်နှစ်ပူဆင့်ဆိုသလို ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီကော။

" သိပ်လည်း စိတ်မညစ်ပါနဲ့ သားရယ်။ ဖြစ်လာတဲ့ ဘဝမှာ စိတ်ညစ် နေလို့ ကော ဘာများ တက်နိုင်ဦးမှာ လဲ "

မိခင်ဖြစ်သူစောမေက သားအတွက်စိုးရိမ်ပြီး နှစ်သိမ့်စကားဆိုခဲ့ရပြီ န်သည် ။ သို့သော် စောမေ မှာ မိမိအနေဖြင့်လည်း သားလွမ်းဝေ၏ စာ မေးပွဲကျရှုံးခြင်းအတွက် နှလုံးသည်းပွတ်ကျိလှမတတ် ခံစားရသည် ဆို က မှားအံ့မထင်။ ရေနစ်သူအတွက် ကောက်ရိုးတစ်မျှင်မျှ ကိုင်တွယ်စ ရာ မရှိတော့ သော ဘဝပေတကား။ အကုသိုလ်ကံကြမ္မာကလည်း ဆုံးပဲ မဆုံးနိုင်၊ အငြိုးကြီးစွာ ဆက်ကာဆက် ကာ မင်းမူလာပြန်ပြီပေါ့။

" သားက ဒီလောက် စိတ်မညစ်ပါဘူး အမေရာ။ သားတို့

ဒီရွာပြောင်းလာခဲ့တာ သားတို့ အတွက် ထွက်ပေါက်ပဲအမေ။ ဒီရွာက အဖေဇာတိဆိုတော့ အဖေအမွေ မြေတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒီရွာမှာ ရပ်တည်ပြီး ဘဝကိုရုန်းကန်မှာ ပေါ့ အမေ"

အမေနှင့်သားတို့ ၏ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး
ကြင်နာမှုသံယောဇဉ်တရားကြောင့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ
ဖေးမမှုကလေးများ ဟာဖြင့် ဘဝ၏ လွင့်မျောမှု စီးကြောင်းကလေးထဲ
က သိင်္ဂီရရသ များကို တည် ဆောက်နေကြသယောင်....။

ကျောင်းဆက်နေရန်အတွက်လည်း လွမ်းဝေ၏ ဘဝစီးမျောမှုက လုံးဝခွင့်မပြုတော့။ အဖေ ဆုံးပါးသွားရခြင်းမှာ လွမ်းဝေအဖို့ ရွှေတောင်ကြီးပြိုကွဲသွားရခြင်းပင်။ မိခင်မှာ တော့ လင်ဆုံး၊ စီးပွားဆုံးသည့်အပြင် နေစရာအိမ်တောင်မရှိတော့သောဘဝသို့ တမဟုတ်ချင်းသက်ဆင်းခဲ့ရကား စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ တရှောင်ရှောင်နှင့် နေမကောင်းရက်သာ များ ခဲ့သည် ။

၁၉၆၆- ခုနှစ်သည် တန်းမြင့်ကျောင်းထွက်စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနှစ် ဖြစ်သည်။ ။ ၁၉၆၈- ခုနှစ် တွင် စနစ်သစ်ဖြင့်သာ စခန်းသွားရပေတော့မည်။ ဘာသာရပ်အသစ်များ ပါလာ၍ ကျေးလက်ဒေသ တွင် နေရသော လွမ်းဝေအဖို့ ပြင်ပမှ ဖြေရန် မလွယ်ကူ။ ယခု လွမ်းဝေတို့ ပြောင်းရွှေ့လာသော ငပသုန်ရွာတွင် အထက်တန်းပညာကို မဆိုထားဘိ၊ စတုတ္ထတန်းအောင်သူပင် မခင်နွယ်ဆိုသော မိန်း ကလေးတစ်ဦးသာ ရှိသည်။ ။ တစ်ဦးတည်းသော မူလတန်းပြဆရာမှာ လည်း ဗကပတို့ ၏ အာဏာနီတည်ဆောက်ရေး ဆိုင်းဘုတ်အောက်တွင် ပြားပြားမှောက်ပြီး ကျီးလန့်စာစားနေရသော အခြေအနေ မျိုး။ ကိုအောင်ခိုင်နှင့်မစောမေတို့ ၏ သားလွမ်းစေအဖို့ ကျောင်းဆရာဖြစ်ရေးလမ်းစဉ် ဇာတ်လမ်းမှာ လည်း

ဤတွင် ပြည်ဖုံးကားချခဲ့လေပြီတကား။

(၄)

" သားရယ်၊ အမေနေမကောင်းဘူးကွယ်။ ဆေးဆရာသွားခေါ်ပေးစမ်းပါဦး "

" အမေမှာ စိတ်ညစ်စရာတွေချည်း တွေးမနေနဲ့ ဦးလေ။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရွာကို ခွဲလာရပေ မယ့် ဘာဖြစ်လဲ။ ဒီမှာ လည်း အဆင်ပြေသားပဲ အမေရယ်။ သားရှိပါတယ်။ သားလည်း သူများ တွေ လို လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင် သားပဲ အမေရာ။ အမေ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ နေကောင်းအောင်သာနေစမ်းပါ "

" မင်းအဖေရှိတုန်းကဆို သားကို ကျောင်းမှာ နေတယ်ဆိုပြီး ဘာမှ လုပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး ။ အခုသားက မတတ်တတ်နဲ့ လုပ်နေရတာကို အမေ မကြည့်ရက်ဘူးကွယ် "

" ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့အမေရာ။ မျှော်လင့်တိုင်းလည်း ဖြစ်လာတာ မဟုတ်ဘူး ။ အခြေအနေ ပေးကာ လုပ်ရတာပေါ့။ အခုလည်း သားစာမေးပွဲကျပေမယ့် သိပ်စိတ်ညစ်ခံပြီးမနေတော့ဘူး အမေ။ ဒီကုန်းမှာ တနိုင်မွေးမြူရေးလုပ်ရမယ်။ မိုးတွင်းဆို အ.မ .က မှာ ဆရာဦးဘခင်နဲ့ တွဲပြီး စာဝင်ပြ မယ်။ ဦးဘခင်ကလည်း သားကိုအတန်းလိုက် ပိုက်ဆံကောက်ပြီး ပေးမယ်တဲ့ ။ နောက်ပြီး ပွင့်လင်း ရာသီရောက်တာနဲ့ ပင်လ

ယံထွက်ပြီး ငါးဖမ်းလိုက်မယ်အမေ။ အမေဘာမှ မပူနဲ့ ။ ကဲ.... သားဆေး ဆရာသွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်"

" အို... ဘုရား... ဘုရား"

စေ ဘမေ မှာ သားဖြစ်သူလွမ်းဝေစကားကို ကြားရသဖြင့် ရင်ဘတ်ပေါ်လက်တင်ပြီး ဘုရားတ၊ လိုက်မိသည် ။ စောမေမှာ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါလိုက်မိသည် ။ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်သော အခါ မျက်ရည်ပူများ ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးသွယ်ကျလာခဲ့လေသည် ။ " ပွင့်လင်းရာသီရောက်တာနဲ့ သားပင်လယ်ထွက်ပြီး ငါးဖမ်းလိုက်မယ်အမေ" ဟူသော လွမ်းဝေ၏ စကားတစ်ခွန်းသည် စောမေ ၏ နားထဲတွင် တရံမလပ် ပဲ့တင်ထပ်နေသည် ။ စောမေအတွက် သောကအိမ် တစ်နွယ် ယှက်ခဲ့ရပြန်ပြီ တကား.....။

လွမ်းဝေမှာ ကား ဘဝတိုက်ပွဲဝင်ရန် ရှေ့တန်းတိုက်စစ်မှူးကြီးအဆင့်သို့ ဆိုင်းအဆင့်ပုံမဆင့် ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်းနှင့် ရောက်သွားခဲ့ရသည် ။ လူငယ်ပီပီ အားသစ်လောင်းထားသည် ။ လူသားအားလုံး သည် သမိုင်း၏ ဇာတ်ကောင်များ မဟုတ်ပါလော။ လူတိုင်းလူတိုင်းသည် ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ်ရေးနေ ကြသူများ ပင် ဖြစ်သည် ။

စောမေမှာ လင်သောက၊ စီးပွားရေးသောကတို့ နှင့် နပန်းလုံးပြီး မောပန်းနွမ်းနယ်ရသည် ။ သားလွမ်းဝေကလည်း စာမေးပွဲ ကျပြန်သည် ။ ဤစာမေးပွဲသည် သားလွမ်းဝေအဖို့ ဘဝကို အဆုံး အဖြတ်ပေးမယ့်ပွဲ။ ပစ်မှတ်တစ်ခုကိုရွယ်ပြီး သားအတွက် မျှော်လင့်ချက်တွေရင်ဝယ်ပိုက်ကာ ရှိစုမဲ့ စု ထုခဲ့ပညာသင်စေခဲ့သည် ပဲလေ။ အခုတော့ ဝေဒနာခြေရာကို ဘဝအမောကြားမှ တွေးမိတိုင်း အပူ လှိုင်းများက ရင်ကို ဆို့နှင့်စေခဲ့ပြန်သည် ။ စောမေမှာ နေ့နေ့ညည သောကမီး တောက်လော

င်ခံစားနေ ရရှာသည် ။ လက်ငင်းအခြေအနေက အတော်ကို မွန်းကျပ်
စေသည် ။ သွားများ နာကျင်ကိုက်ခဲရာမှ တစ်ဆင့် သွားဖုံးတစ်လျှောက်
ပြည့်ရောင်လာသည် ။ တစ်စတစ်စ သွားဖုံးပြည်တည်ရုံတင်မက နား ၀
ထဲမှ ပင် ပြည်များ ယိုစီးလာခဲ့သည် အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။
ရေစီးကမ်းပြိုဖြစ်သည် ဟု ပြောကြသည် ။

"ဒီအတိုင်းဆိုရင် ခွဲစိတ်ကုမှု ကောင်းမယ်"

ဗိဇ္ဇောရော၊ ထိုးဆေးပါ နှစ်ဖက်ကိုင်သော ရွာဆေးဆရာ ဦးထွန်း
သာသည် လူနာကိုစမ်း သပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ ဆရာကောင်းသလိုစီမံပါ။
အမေ့ရောဂါကောင်းသွားဖို့ပဲ အရေးကြီးပါ တယ်"

လွမ်းဝေသည် အမေ့အတွက်စိုးရိမ်သောက ထိပ်တက်နေပါသည် ။
စောမေမှာ ကား တအင်း... အင်း ညည်းရင်း ဝေဒနာကို အံ့ကြိတ်ခံစား
နေလေ၏။ ဆေးဆရာဦးထွန်းသာသည် ချက်ချင်းဆို သလို ဆေးအိတ်
ထဲမှ ပစ္စည်းများကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေလိုက်သည်
။ ပိတ်စအ နွမ်းကလေးဖြင့် ထုပ်ထားသော အရာတစ်ခုကို ကောက်ယူ
လိုက်၏။ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရမည့် အနေအထားကို ချိန်ဆဟန်ဖြင့်
လူနာအားလည်း ခဏခဏကြည့်နေပြန်သည် ။ လွမ်းဝေမှာ ဆေးဆ ရာ
၏ လှုပ်ရှားမှုကို အာရုံစိုက်ကြည့်နေသည် ။ ဆေးဆရာသည် ပိတ်စကို
တစ်ပတ်ချင်းခွာနေသည် ။ ပိတ်စအဆုံးတွင် ကား ထုပ်ထားခံရသောပ
စ္စည်းလေးက မဝံ့မရဲထွက်ကျ လာပါတော့သည် ။ ဘလိတ် ဓား ခပ်ညစ်
ညစ်လေး။ ဒီဓားနှင့်ပဲ အမေ့ကို ခွဲမှာ ထင်ပါရဲ့ ဟု လွမ်းဝေစိတ်မသက်မ
သာဖြင့် ဝေဒနာ တစ်ခုကို ဆင့်ပွားခံစားသွားရပြန်သည် ။ ဆေးဆရာက
တော့ သူ၏ လက်သုံးတော် ဘလိတ်ဓားအ ဟောင်းလေးကို အသာအ

ယာကောက်ယူပြီး ရေနွေးခွက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ။

" ဆရာ ဒီဓားက အဟောင်းကြီးပဲ၊ ဖြစ်ပါ့မလားဟင် "

လွမ်းဝေတစ်စုံတစ်ခုကို စိုးရိမ်စွာဖြင့် ဆေးဆရာအား အရဲစွန့်ပြီး
မေးလိုက်သည်။ ။

" ဟကောင်ရ ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှာ လဲ၊ အရင်လူတွေလည်း ဒီဓား
လေးနဲ့ ချည်းခွဲခဲ့တာပဲကွ "

ဦးထွန်းသာက ဤမျှသာပြန်ပြောပြီး လူနာအနီးသို့ရွှေ့လိုက်သည်။ ။
မစောမေသည် မျက်စိကို မှိတ်ထားရာမှ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဦးထွန်း
သာလက်ထဲမှ ဘလိတ်ဓားကို မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် စိုက်ကြည့်နေမိ
သည်။ ။ ကြောက်ရွံ့မှုသင်္ကေတများ သည် သူမ၏ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို
စိုးမိုးထားသည်။ ။ ဦးထွန်းသာသည် ဓားကိုကိုင်ကာ ခွဲရမည့်နေရာကို ချိ
န်ဆနေသည်။ ။ စောမေမှာ က ဦးထွန်းသာ၏ လက်ထဲမှ ဘလိတ်ဓားအ
ဟောင်းကိုသာ အာရုံစိုက်ကြည့်မိနေ၏။ ကြောက်ရွံ့အားငယ်စိတ်နှင့်အ
တူ အသက်ရှူသံမှာ လည်း ပြင်းထန်နေပေသည်။ ။ အနီးရှိသားငယ်၏
လက်ကို ဆွဲကာ အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိပြန်သည်။ ။ ဦးထွ
န်းသာက ချက်ကောင်းကိုချိန်ပြီး နားဝအောက်တည့်တည့်ကို ဆတ်ကနဲ
ခွဲစိပ်ချလိုက်သည်။ ။ စောမေသည် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ။
ချွေးများ လည်း ထွက်နေ သည်။ ။

" နာလာ.... အမေ "

လွမ်းဝေက အမေ၏ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ဆို့ဆို့နှင့်နှင့်နှင့် မေး
လိုက်သည်။ ။

" သိပ်မနာပါဘူးကွယ် "

သားတော်မောင် ကြောင့်ကြစိုးရိမ်မိမှာ စိုး၍ အားဖြည့်စကားပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် မိခင်၏ အသက်ရှူသံမှာ ပိုမိုပြင်းထန်လှသည် ကိုတော့ လွမ်းဝေသတိထားမိလေသည်။ ။ ဦးထွန်းသာ၏ ခွဲစိတ်ကုသမှုသည် တစ်ချီတည်းဖြင့်ပစ်မှတ်သို့မရောက်သဖြင့် သုံးချက်တိတိခွဲစိတ်ရ သည်။ ။ နောက်ဆုံးအချီတွင် တော့ စောမေမှာ အံ့ကိုကြိတ်ပြီး ခံစားနေရာမှ ‘အမေ’ ဟု တစ်ချက် အော်ပြီး တွန့်လိမ်သွားသည်။ ။ ဦးထွန်းသာထင်သလို ပြည်ကထွက်မလာ၊ သွေးများ ဒလဟောစီးဆင်း လာလေသည်။ ။ ခံစားရသော ရောဂါဖိစီးမှု၊ အာဟာရချို့တဲ့ မှု၊ နာကျင်ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကြောင့် စောမေမှာ သတိမေ့မျောသွားလေတော့သည်။ ။

" အမေ.....အမေ.....အမေ "

လွမ်းဝေသည် မိခင်အား ပွေ့ဖတ်ကာ ငိုသံကြီးဖြင့် အော်ခေါ်နေမိသည်။ ။

" လူလေး၊ သိပ်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ။ အားမရှိလို့ ခဏသတိမေ့သွားတာပါ။ ပြန်ကောင်းလာမှာ ပါ ဆရာမှာ ဆေးတွေပါလာပါတယ် "

ဦးထွန်းသာသည် ပုလင်းကလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ပြီးလူနာ၏ နှာခေါင်းဝတွင် တော့ပေးလိုက် သည်။ ။ ကိုယ်တိုင်လည်း စောမေ၏ ထိပ်မှ ဆံပင်များကိုဖယ်ပြီး ဆေးမှုတ်ပေးနေ၏။ မကြာခင်မှာ ပင် စောမေ သတိပြန်ရလာပေသည်။ ။

" လူလေး...၊ မင်းအမေကို ဒီအတိုင်းထားလို့ မဖြစ်ဘူး။ မြို့နယ်ဆေးရုံပို့မှ ဖြစ်မယ် "

ဦးထွန်းသာက လူနာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း အလေးအနက်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ လွမ်းဝေမှ ဦးထွန်းသာ၏ စကားကြောင့် တစ်ချက်တွေဝေသွားသည်။ ။ နောက်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို သ

တိ ရဟန်ဖြင့်....

" ဪ...၊ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ။ မနက်ဖြန် ထုံးကျီဆိပ်က ကျောက်ဖြူကို သင်္ဘောရှိတယ်။ ဒီက နေစီးရင် အဆင်ပြေပါတယ် "

လွမ်းဝေသည် သူ့အမေကို ကျောက်ဖြူဆေးရုံပို့ရန် စီစဉ်လိုက်သည် ။ ပသျှူးလှေ (ငါးလံသုံး တောင်၊ ခြောက်လံအရှည်ရှိသော ကပ်ကူရံပိုက် ချသည့်လှေ) တစ်စင်းငှားပြီး ရင်းနှီးရာယောက်ျား ကြီးသုံးဦးကို အကူအညီ တောင်းလိုက်သည် ။ တစ်ဦးက ပဲ့ကိုင်၊ ကျန်နှစ်ဦးက တက်ခတ်ရန် ဖြစ် သည် ။ (၁၉၆၇ - ၆၈ ဝန်းကျင်လောက်က ဤဒေသတွင် စက်ဘုတ်၊ စက်လှေဟူ၍ မရှိသေး) ငပသုံ ရွာမှ ထုံးကျီဆိပ်သို့ လှေဖြင့် သုံးနာရီကြာ ခပ်ပြင်းပြင်းလှော်ခတ်ရသည် ။ ထုံးကျီသည် ယခင်က ကျေးရွာရပ်ကွက်ဖြစ်ခဲ့သည် ။ မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရပြီး ပြည်တွင်းစစ်မီး ဟုန်းဟု နုံးတောက်ချိန် တွင် ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်မှုအန္တရာယ်များကြောင့် ပြိုပျက်ပြီး အနီးရှိ ကုက္ကိုကျေးရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ ကြရသည် ။

ထို့နည်းအတူ ပင်လယ်ထဲရှိ နောင်တော်ရွာသည် လည်း ပြိုပျက်ပြီး ငပသုံရွာသို့ပြောင်းရွှေ့ သွားခဲ့ရသည် ဟု သိရသည် ။ (ယခု ကုက္ကိုကျောင်းတိုက်ဆရာတော် မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတဘဒ္ဒန္တသုမ န (ဓမ္မစရိယ) မှာ နောင်တော်ရွာဇာတိဖြစ်ကြောင်း သိရသည် ။) ၁၉၆၇ - ၆၈ ဝန်းကျင်တွင် ကား ထုံး ကျီသည် ကျေးရွာဟူ၍ မရှိတော့သော်လည်း ကူးတို့ သည် ၏ တဲငယ်တစ်လုံးတော့ ရှိပါသေးသည် ။ ဤဆိပ်ကမ်းသည် မြေပုံမြို့နယ်၊ တောင်ဘက်စွန်းကျေးရွာမှ ပြည်သူများ သွားလာစေရေးအတွက် သတ်မှတ်ခဲ့သောနေရာဟု သိရသည် ။ မြေပုံမြို့နယ်နှင့် ကျောက်ဖြူမြို့နယ်၏ ကြားစခန်းတစ်ခု ဖြစ်သည် ။ ကောင်ဘာမီယာပင်လယ်၏ ထွက်ပေါက်ဝတွင် တည်ရှိပြီး တစ်ခါတလေ ရာသီဥတုဆိုး ဝါးမှုနှု

င့်ကြုံတွေ့ရပါက ယင်းဆိပ်ကမ်းမှာ ပင် သင်္ဘောများ ညအိပ်တတ်သည် ။ ခရီးသည် များမှာ လည်း ကူးတို့ သည် ၏ တဲကလေးမှာ ပင် ဖြစ်သလိုပြတ်သိပ်ပြီးအိပ်ရသည် ။ (ယခုသင်္ဘောမကပ်တော့ ပေ)

(၅)

မိုးဦးကာလဖြစ်သည် နှင့်အညီ ကမ်းရိုးတန်းဒေသ၏ လှိုင်းလုံးကြီးများမှာ ကြီးမားလှပါဘိ ခြင်း။ လွမ်းဝေတို့ သည် ချောင်းရိုး အတိုင်း သွားရသည် ကားမဟုတ်။ မြစ်ပြင်ကျယ်ကို ဖြတ်ပြီးသွား နေရခြင်းဖြစ်ပေရာ လှိုင်းက လှေအောက်မှ ပြေးထွက်သွားသည် ဆိုလျှင်ပင် လှေမှာ မိုးပေါ်ကပစ်ချ လိုက်သလို တအုန်းအုန်း ကြွေဆင်းလို့ လာ တော့သည် ။ ငပသုံရွာသား သုံးဦးမှာ ကာ လှိုင်းနှင့်နပ်နီး လုံးရင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့သူတွေမို့ တုန်လှုပ်မှုလုံးဝမရှိကြ။ လွမ်းဝေမှာ ကား လှေ ကို လှိုင်းကမတင် သွားတိုင်း နှလုံးသည်းပွတ်ပြုတ်ကျလှမတတ်ခံစားရ သည် ။ လှိုင်းထိပ်ဖျားမှ ကြွေအဆင်းတွင် လည်း အသက်ရှူရမှာ ကို မေ့ သွားတတ်သည် ။ စောမေမှာ ကာ တအင်းအင်း ညည်းကာ ဝေဒနာကို အံ့ကြိမ် ခံစားနေပုံရသည် ။ နဂိုကပင် အားအင်ယုတ်လျော့နေရသည့်အ ထဲ လှိုင်းမူးခြင်းဝေဒနာကိုပါ ဆင့်ပွားခံစားနေရပြန်ကာ တဝေါဝေါ အ နံနေပေတော့သည် ။ သို့သော် ဝမ်းထဲတွင် အစာမရှိ၍ မည်

သည့်အစာမျှမပါ။ အဝါရည်များ သာ ယိုစီးကျလာသည် ။

လမ်းတစ်ဝက်အရောက်မှာ ဖြင့် ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ ရွာခဲ့ပြန်ချေပြီ။ လေရောမိုးပါ ကြမ်းလာသည် နှင့်အမျှ လှိုင်းလုံးကြီးများကလည်း မာန်ဖီနေသောသားရဲကဲ့သို့ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး အဆက်မပြတ်။ လွမ်းဝေတို့ မှာ လည်း ဆီးဖြူသီးကို ဆန်ကောထဲ ထည့်လိုမှထားသလို ဘယ်လူးညာ လိမ့်ဖြင့် လောကဓံတရား၏ နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို လှလှကြီးနေကြရပေတော့၏။

" သား.... "

စောမေထံမှ အသံ မပွင့်တပွင့်ပေါ်လာသည် ။

" သားရှိပါတယ် အမေ "

လွမ်းဝေသည် အမေ၏ လက်ကိုညှင်ညှင်သာသာ လှမ်းကိုင်လိုက်သည် ။ စောမေကလည်း သား၏ လက်ကို တုန်တုန်ယင်ယင် လှမ်းကိုင်လိုက်၏ စောမေ၏ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များ အိုင်ထွန်းနေသည် ။ တဖြည်းဖြည်း မျက်လုံးအိမ်ထောင့်စွန်းများမှ မျက်ရည်ဥများ စီးဆင်းလာကြ သည် ။ လွမ်းဝေသည် အမေ၏ မျက်ရည်များကို အသာအယာပွတ်သုတ် လိုက်လေ၏။

"အမေ စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားစမ်းပါ အမေ၊ ဆေးရုံရောက်တော့ အမေ့ရောဂါပျောက်သွားမှာ ပါ"

လွမ်းဝေမှာ မိခင်အား စိတ်တင်းပြီး ပြောနေရသော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်က မိခင်၏ အဖြစ် ကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲတွင် စို့ကျပ်နေသည် ။

အမေ့အတွက် ဖြစ်သလို လုပ်လာခဲ့သော ပေါင်းမိုးကလေးမှာ ရာသီဥတုဒဏ်၊ လှိုင်းသရမ်း၏ ဒဏ်များကို မည်သို့မျှအကာအကွယ်မပေးနိုင်

။ စောမေတစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုနေခဲ့ပေပြီ။ စောမေ၏ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ လွမ်းဝေသည် မိခင်ကို ပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည် ။

" သား "

စောမေထွဲမှ မပွင့်တပွင့်ခေါ်သံ ထွက်လာပြန်၏။ လက်အစုံဖြင့် သားကို အသာအယာဖက် လိုက်သည် ။

" သားရှိပါတယ် အမေ "

" သား... အမေ မတတ်နိုင်တော့ဘူးကွယ်။ အမေမနေရတော့ဘူး၊ အမေလေ.... "

စောမေက သူချစ်သောသားနှင့် လောကကြီးတစ်ခုလုံးအား အပြီးအပိုင်ခွဲသွားခဲ့လေပြီ။ သူမ ချစ်သော ငယ်ချစ်လင် ကိုအောင်ခိုင်ကဲ့သို့ပင် အပြောကျယ်လှသော မြစ်ပင်လယ်ထဲတွင် ဘဝကို လက်မြှောက်အရှုံးပေးခဲ့ရပြန်ပြီကော....။

" အမေ...အမေ...အမေ...။ ကံဆိုးလိုက်တာ အမေရယ် "

လွမ်းဝေသည် မိခင်ကိုဖက်ကာ အားပါးတရ ငိုချလိုက်တော့သည် ။ လွမ်းဝေ၏ ငိုကြွေးသံတို့ သည် ကား မြစ်ပင်လယ်တစ်ခုလုံးကို ပဲ့တင်လှုပ်ခတ်ကာ လှိုင်းအူသံများကိုပင် လွှမ်းမိုးသွားခဲ့ရလေ ပြီ။

ဘဝတစ်ခုလုံး၏ အနာတရကြွေကွဲမှုသည် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း လွမ်းဝေ၏ နှလုံးအိမ်အား ပြင်းထန်စွာ မွေနှောက်ခဲ့လေပြီ။

သို့

ကိုဝေ

နှင်းရီတို့ လက်တွဲရအောင်။ ရည်းစားထားတယ်ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်
ဖို့ သက်သက် မဟုတ်ဘူး ။ အိမ်ထောင်ရေးဘဝတစ်ခုကို
တည်ဆောက်ကြဖို့ အတွက် အဖော်ရှာကြတာပါ။ ကမ်းထောင်းကြီး၊ ပြ
ည်သူ့ဆိုင်မှာ လုပ်နေတဲ့ တာဝန်ခံဆိုသူကလည်း နှင်းရီကို အမေ့ဆီမှာ
လာတောင်းမှာ တဲ့ ။ အဲဒါ ကိုဝေသိအောင် ပြောပြတာပါ။ နှင်းရီက
တော့ ကိုဝေကလွဲရင် ဖွဲ့နှင့် ဆန်ကွဲပဲ။

ကိုဝေနဲ့ လက်တွဲဖို့ အတွက် နှင်းရီ သတ္တိမွေးထားပါပြီ။ ကိုဝေဘက်
ကသာ ယောက်ျားပီသတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ပါစေ။

ကိုဝေရဲ့

ထာဝရ - နှင်းဆီ

သရက်တောင်ရွာ

ဘဝ၏ ကျဆုံးခန်းပုံရိပ်လွှာများ သည် လွမ်းဝေ၏ ပစ္စက္ခရင်ခွင်ဆီ
သို့ စုပြုံဝင်ရောက်လာခဲ့ ကြသည် ။ အဖေအတွက်ရင်ထုမနာ ဖြစ်ခဲ့ရသ
ည် ။ အမေအတွက် သောကမျက်ရည်ဝေခဲ့ရသည် ။ ဘဝ ရည်မှန်းချက်
ပျက်ခဲ့ရ၍ ရူးမတတ်ခံစားခဲ့ရသည် ။ အခုတစ်ခါ ချစ်သူ၏ နှလုံးသား

တောင်းဆိုမှု ချစ် ခွန်းလွှာကြောင့် အတွေးပင်လယ် ဝေခဲရပြန်ပေါ့။ အရွယ်နှင့်မမျှအောင် မတရားသောကံကြမ္မာ၏ ထုထောင်းမှုဝေဒနာကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည် ။ အရှုံးပေးခဲ့ရသည် ။ ပွဲတိုင်းလိုလို တပ်လန်ခဲ့ရသည် ချည်း ပဲ။

သည် တစ်ချီ အသို့စီရင်ချက်ချဦးမည်နည်း။ လွမ်းဝေသည် မိုးသဲ၊ ညမည်းထဲတွင် အဖြေရှာ နေမိသည် ။ သည် တစ်ခါစီးမျောရမည့်ဇာတ်လမ်းက အနူးအညံ့ဆုံးသော ပန်းပွင့်လွှာ၏ ဝတ်ဆံဆို ရင်လည်း ရသည် ။ မာကျောခက်ထန်သော ကျောက်နံရံကြီးဆိုလျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်သည် ။ အခြေအ နေက အဖေပြဿနာနှင့်လည်း မတူ၊ အမေအဖြစ်အပျက်နှင့်လည်း တခြားစီ။ စာမေးပွဲကျသော လွင့်မျောမှုနှင့်ကာ ပို၍ ပင် ဝေးချေသေးရဲ့ ။

အခုကိစ္စက နှလုံးသားကိစ္စ။ နှလုံးသားမှာ တရှိုက်မက်မက် ဖြစ်တည်ခဲ့ရသော အချစ်။ စွဲ လမ်းမှု သံယောဇဉ်တရားယှက်နွယ်ခဲ့ရသော နှလုံးသား၏ ပုံရိပ်။ သံယောဇဉ်ပေါင်းစည်းမှုအား ထုထည်ကြီးထွားမှုကြောင့် ဖြစ်တည်ခဲ့ရသော အိမ်ထောင်ရေးဘဝ သို့မဟုတ် အချစ်အိမ်ကလေး တည် ဆောက်ခြင်း။ ဘဝ၏ စာမျက်နှာတိုင်းတွင် လွမ်းဝေအဖို့ အရှုံးပေးခဲ့ရပေါင်းများ ပြီ။ " သည် တစ်ခါ တော့ လွမ်းဝေ၏ အောင်ပွဲသာဖြစ်ရစေမယ်" စိတ်အစဉ်၏ လှုပ်ရှားမှုသင်္ကေတအဖြစ် တစ်ယောက် တည်း လက်သီးဆုပ်ကာ တအားမြှောက်ပစ်လိုက်သည် ။

စွဲလန်းတမ်းတခြင်းကြီးစွာဖြင့် မြတ်နိုးတွယ်တာရသော ချစ်ဦးသူသည် အကြင်ပုရိသတစ် ဦး၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားရမည့် အရေးကို ကား လွမ်းဝေအဖို့ တစ်စက္ကန့်၏ ဆယ်ပုံတစ်ပုံ တောင်မှ အဖြစ်မခံလို။ တကယ်လို့ များ ဆိုတဲ့ အတွေးစိတ်ကလေး ဝင်လိုက်ရင်ပဲ လွမ်းဝေ၏

အ သည်းစိုင့်တစ်ခုလုံးပေါက်ကွဲလွင့်စင်သွားလိမ့်လေမလားပဲ။ တဒင်္ဂတော့ မိုးပြိုသည် များ လားလို့ ထင် မိမှာ ဧကန်။ ဘဝ၏ ဆိတ်သုဉ်းခြင်းနှင့် အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်လှသော အက်ကြောင်းတစ်ခုကို တော့ လုံးဝ ခြေရာထင်မခံလိုတော့။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟူသည် ခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ စွန့်လွှတ်ခြင်း၊ အနစ်နာခံခြင်း စသည် ဖြင့် လွမ်းဝေ ကြားဖူးသည် ။ သည် လူတွေ အရူးတွေပဲ၊ ဘာကို စွန့်လွှတ်ရမှာ လဲ။ လိုချင်လို့ ရှာဖွေထားတဲ့ ဥစ္စာကို နာရီပေါင်းများစွာ၊ ရက်ပေါင်းများစွာ မက်မက်မောမော စုဆောင်းထားခဲ့တာတွေ စွန့်လွှတ်လိုက်ရင် သွားပြီပေါ့။ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာ လဲ။ စွန့်လွှတ်ရဲတဲ့သူဟာ တကယ်မချစ်လို့ ပဲ နေမှာ ။ လွမ်းဝေ သည် မဆုံးသေးသောတေးတစ်ပုဒ်ကို ဆက်သီနေမိသည် ။ သည်းဦးပန်းလေးနှင်းရီ၏ စံပယ်ဖူးသွားတက်ကလေးဖြင့် ပြုံးနေတတ်သောဟန်ပန်။ နဂိုချောသော ညိုချောလေး၏ မူယာ။ မိန်းမချော တော့ အသားညိုဆိုသည် ပဲ။ ဖွဲ့ထားသောဆံကေသာကို တစ်ပတ်လျှိုထုံးပြီး ဆံမြိတ်လေး ချထား တတ်ပုံလေးက လွမ်းဝေ၏ နှလုံးသည်းပွတ်ကို ဖမ်းယူထားသော ပုံရိပ်လွှာများပင်။ ဟုတ်တယ်...၊ ကြမ်းတမ်းတဲ့ ကိုယ့်ကမ္ဘာထဲကို သူတောင် လာဝံ့မှတော့ ကိုယ်က လက်ခံရဲတဲ့ သတ္တိမရှိဘူးဆိုရင် ကိုယ်က ခပ်ညံ့ညံ့အစား ထဲကလူ ဖြစ်သွားမှာ ပဲလေ။

ငပသုံရွာ၏ ရွှေတူချိုင့်ကုန်းတန်းလေးပေါ်မှာ တဲကလေးထိုးပြီး လောကဓံစစ်ပွဲကို ရင်ဆိုင် ဆင်နွှဲနေသော မွေးမြူရေးသမားလား လွမ်းဝေ။ ပင်လယ်ပြာပြာ၊ မိုးပြာပြာ ကမ်းနံဘေးမှာ ဘဝအား မာန်ရှင်ရေလုပ်သားလေး လွမ်းဝေ။ သံသရာခရီးသည် တို့ မလွန်ဆန်နိုင်သော သေခြင်းတရား၏ ကံ နှင့် ကတ္တာ လမ်းခွဲခြားမှုကြောင့် မိဘနှစ်ပါးနှင့် သေကွဲကွဲခဲ့ရသော အထီးကျန်သမားလေး လွမ်းဝေ။ ဘဝအတွက် ကျစ်လစ်ခိုင်

မာသော စုစည်းအား ဖြိုးစည်နိုင်ရန်အတွက် ငယ်ချစ်ဦးသို့ လက် ကမ်း
ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည် ။ မိုးနှင့်လေတို့ စစ်ခင်းကျင်းမှုလည်း
တဖြည်းဖြည်းတိတ်ဆိတ် ခဲ့ လေပြီ။

(၇)

ကောင်ဘာမီယာပင်လယ် (အရပ်ခေါ်- နောင်တော်ပင်လယ်) ၏ ရေ
စီးကြောင်းပေါ်တွင် ပိုက် လှေများ ပြန့်ကြဲလျက် ရှိချေ၏။

ပသျှူးပိုက် (ကတ်ကူရံပိုက်) ချနေခြင်း ဖြစ်သည် ။ ရခိုင်ဒေသ မြေ
ပုံမြို့နယ်နှင့် ကျောက်ဖြူ မြို့နယ်အစပ် နောင်တော်မြစ်ပင်လယ်၌ ဘ
ယ်သောအခါပင် ကျက်စားနေလာခဲ့ကြပေမသိ။ ယနေ့ထိ တိုင်
တပေါင်း၊ တန်ခူး၊ ကဆုန်လများ တွင် ရေကြီး၊ ရေထ ရက်များ ၌ ငါးလ
က်ခွာ (ကန်ကူရံ) များ သည် အုပ်နှင့်ချီ၍ တက်ကြသည် ။ ဤသည် ပင်
လျှင် နောင်တော်ကမ်းခြေနေကျေးရွာသားများ အ တွက် စီးပွားရေးလုပ်
ငန်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ (ပြည်၊ ရန်ကုန်ပွဲရုံများ ၌ ရခိုင်ဘက်ကလာ
သော ငပုပ် ပြားများမှာ ဤပိုက်ခွင်မှ ကတ်ကူရံများ ဖြစ်ကြသည်။)

ပိုက်လှေတစ်စီးတွင် ပိုက် သမားသုံးဦးစီရှိသည် ။ ပိုက်သမားများ
သည် နံနက်စာကို ဝေလီ ဝေလင်းကပင် စားသောက်ကြရပါသည် ။ တ
စ်ချို့မှာ ထည့်၍ ယူသွားကြသည် ။ နံနက်လင်းစတွင် ကမ်းခြေမှ ခွာပြီး
ပင်လယ်သို့ ခရီးနှင့်ကြရသည် ။ ပုံမှန်အနေအထားဆိုလျှင် ရေတက်တ

စ်ကြိမ်၊ ရေ ကျနှစ်ကြိမ် ပိုက်မျှောကြ၏။ ညနေရေစစ်ချိန် ရမ်းပေါက်
လေ (နွေရာသီ၊ မွန်းလွဲပိုင်းများ တွင် ပင် လယ်ဖက်မှ တိုက်သော လေ)
တက်လာလျှင် တစ်နေ့က ပိုက်ချခြင်းလုပ်ငန်းကို ရုတ်သိမ်းပြီး ရွက် နှစ်
ဖုံကို အကုန်ဖွင့်ကာ ရွာပြန်လေ့ရှိသည် ။ ပိုက်သမားများ အိမ်ပြန်ချိန်ဆို
လျှင် ပင်လယ်ပြင်တစ်ခု လုံး၌ ပိုက်ရွက်လှေများ သည်
ပေါက်ပေါက်များ ဖြန့်ကျဲထားသကဲ့သို့ ကြည့်၍ အလွန်ကောင်းသည် ။
သဘာဝ၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ ဖွေးဖွေးလှုပ်ကာ ရှုမငြီးစရာ။

ရေတိုင်ချိန်နှင့် ရေစပ်ချိန်များ တွင် ပိုက်သမားများ ပိုက်ဖော်ကြသ
ည် ။ ပိုက်ဖော်ရာတွင် ဦးစီး နှင့် အလယ်လူက ပိုက်ကိုဆွဲတင်ကြရသည်
။ အလယ်လူမှာ ခွန်အားဗလကောင်းပြီး ပိုက်ချ၊ ပိုက်ဖော် ကျွမ်းကျင်သူ
ဖြစ်ရသည် ။ ဦးစီးမှာ ပိုက်ရေချစဉ် ခတ်တက်ခတ်ပြီး လှေကို ရွေ့ရှား
စေခြင်းဖြင့် ပိုက် ကိုစန့်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးရသည် ။ နာယာ (ရေအ
နေအထား၊ ငါးအနေအထားကို ခန့်မှန်းတတ် သော ပဲ့ကိုင်ခေါင်းဆောင်
) က ပိုက်လမ်းကြောင်းကိုဖြောင့်အောင် ပဲ့ကိုင်ပေးရသည် ။

လှေဦးစီးလွမ်းဝေနှင့် အလယ်လူမောင်ညွန့်တို့ သည် မျှော်လင့်ချ
က်အပြည့်နှင့် ပိုက်ကိုဆွဲတင် နေကြ၏။ ပိုက်သမားများ သည် ဆွဲရင်း
ဆွဲရင်း ရေထဲမှ ငါးပေါ်လာရေးကိုသာ အာရုံစူးနစ်နေကြ သည် ။ ပိုက်
ဆွဲရင်း ရေအောက်မှ ငါးကို မျှော်လင့်ရသောအရသာမှာ ဘယ်အရာနှင့်
မှ နှိုင်းစား၍ မရ နိုင်ပေ။ အသက်ရှူရန်ကိုပင် မေ့သွားတတ်သော မျှော်
လင့်ချက် ရင်ခုန်ရပ်ဝန်းတစ်ခုဟု ဆိုရပေမည်။

" ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ... ငါးပါ လာပြီ၊ ငါးပါ လာပြီ"

ရေပေါ်သို့မရောက်မီကပင် ငါးကို လှမ်းမြင်နေကြရာ လွမ်းဝေက
အားရပါးရအော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ငါးများ ပိုက်တွင် ငြိလာပါက ရေ

အောက် ခြောက်ပေလောက်ကပင် လှမ်းမြင်ရသည် ။ ရေ
အရောင်နှင့်ငါးအရောင်တို့ ပေါင်းစည်းလိုက်သောအခါ ရွှေရောင်အ
ဆင်းကဲ့သို့ ဖြစ်တည်သွားပြီး ရေ ထဲတွင် ကြည့်၍ အလွန်ကောင်းသည်
။

" ငါးအသေလား၊ အရှင်လားဟေ့ "

နာယာဦးအေးတင်က လှမ်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

" ငါးကတော့ အရှင်ပဲ "

" အရှင်ဆိုရင် ရေနောက်တော့ပါမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရေဦးပဲပါလိမ့်မယ်
။ အထက်ဘက်ဆက်လို့ မ ဖြစ်ဘူး။ ဒီနေရာကပဲ ရေဦးပြန်လိုက်ရမယ် "

နာယာဦးအေးတင်က အနေအထားကိုတွက်ဆပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်
သည် ။ အကယ်၍ အတိုင်ရေတွင် ငါးအသေငြိပါလာသည် ဆိုလျှင် ရေ
တက်စကပင် ကျနေသောငါးဖြစ်၍ ရုန်းရင်းကန် ရင်း သေသွားခြင်းဖြစ်
သည် ။ ရေတက်စကပင် တက်လာသော ငါးအုပ်ဖြစ်၍ မြစ်ညာပိုင်းသို့
ရောက် သွားနိုင်သည် ။ ရေကျဖြင့်ပြန်အဆင်းတွင် လည်း ခရီးဝေးမှ ဆ
င်းလာကြရမည်ဖြစ်၍ ရေစစ်ချိန်နီးမှ ပိုက်ခွင်သို့ ကျရောက်လာနိုင်စရာ
အခြေအနေရှိသည် ။ ဤသို့ဆိုလျှင် ရေနောက် (ရေစစ် ချိန်နီး အချိန်)
ပိုက်ချလေ့ရှိသည် ။ အတိုင်ရေအချို့တွင် ငါးအရှင်ပါလာပါက ရေမတိုင်
မီကလေးတွင် ငြိခြင်း ဖြစ်၍ ငါးအုပ်သည် ခပ်ဝေးဝေးမသွားနိုင်။ ချက်ချ
င်းပင် ရေကျသဖြင့် ပြန်ဆင်းရမည်ဖြစ်ပေရာ ပိုက် သမားများ အနေဖြင့်
လည်း ရေဦး၊ ရေပြန်ကျစအချိန်တွင် လိုက်၍ ပိုက်ပြန်ချရသည် ။

" ရေဦးမိဖို့ လိုတယ်၊ မြန်မြန်လုပ်ကြဟေ့။ ဒီနေရာသို့တုလည်း တ
စ်မျိုးပဲ။ ရမ်းပေါက် တောင် တက်ပါ့မလား။ ရာဟု လေစ ရှိတယ် "

နာယာဦးအေးတင်က အားမရဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။
လွမ်းဝေတို့ တစ်တွေလည်း အကောင်းဆုံးအနေအထားဖြစ်အောင် တာ
ဝန်ကိုယ်စီယူကာ ရုန်းကန်လိုက်ကြ၏။ သိပ်မကြာခင်ပင် ပိုက်ချိန်ကော
င်းကောင်း ရွေးပြီး၊ ရေဦးဖြင့် ပိုက်မျောလိုက်ကြသည် ။ ရေအနေအ
ထား၊ ပိုက်အနေအ ထားစိတ်ကြိုက်တွေ့သဖြင့် လွမ်းဝေတို့
ကျေနပ်နေကြ၏။ မကြာပါချေ။

" ဂျိုး...ဂျိုး...ဂျိုး...ဂျိုး...ဂျိုး "

လွမ်းဝေတို့ မှာ အသံလာရာဘက်သို့ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်သည်
။

" ဂျိုး.... ဖုန်း "

" ဟာ... ဒုက္ခပဲ ရာဟု လေကြမ်းပဲဟေ့ "

နာယာဦးအေးတင် စကားမဆုံးခင်ပင် ပင်လယ်ပြင်တစ်ခုလုံး ပွတ်
လောညံ့ခဲ့လေသည် ။ ပိုက် သမားများအားလုံး တဒင်္ဂကအတွင်း အန္တရာ
ယ်စက်ကွင်းအတွင်းသို့ သက်ဆင်းကြခဲ့ကြရလေပြီ ကော။
ပိုက်သမားများ သည် လှိုင်းလေများကြားမှ ပိုက်ကို
ဖြစ်သလိုဆွဲတင်နေကြရတော့သည် ။ လှိုင်းလုံးကြီးများကား ကြိုတင်စ
ည်းဝါးကိုက်ထားသည့်အလား ပိုက်လှေများကို မြှောက်တင်လိုက်၊ ပစ်ချ
လိုက်ဖြင့် မင်းမူလျက်ရှိနေကြချေ၏။

" ဟေ့... မောင်ညွန့်၊ ပိုက်ကို အကုန်ဆွဲတင်လို့ မရတော့ဘူးဟေ့။ ရ
သလောက် ဆွဲပြီး ဖြတ်ချ လိုက်။ လွမ်းဝေ၊ ရွက်ကို တစ်ဝက်ဖွင့်ပြီး
ဖော့ကြိုးနဲ့ ဖောက်ချည်လိုက်။ ပြီးတာနဲ့ ထူတစ်ဖုံတည်း ဖွင့် "

အခြေအနေကား လုံးဝမဟန်။ ပိုက်သမားတို့ ၏ ရင်၌ စိုးရိမ်စိတ်တို့

ပြည့်ကျပ်နေကြသည်။ အတွေ့အကြုံနည်းသော လွမ်းဝေမှာ ပိုဆိုးသည်။ အိမ်ထောင်ရေးခရီးသည် အဖြစ်လျှောက်လွှမ်းရ သည် ဆိုကတည်းက ခပ်ကြမ်းကြမ်းသာ စခန်းသွားရေရသောလွမ်းဝေအဖို့ အရာရာသည် မချောမွေ့ ခဲ့။ သို့သော် လူငယ်အားမာန်ကတော့ အပြည့်။ လွမ်းဝေသည် ရင်ခုန်မောဟိုက်စွာဖြင့် နောက်သို့ခဏ ခဏ လှည့်ကြည့်နေမိသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများမှာ ရုပ်ပုံထဲမှ နဂါးကြီးများ အမောက်ထောင်ထားသလို မိမိတို့ လှေပေါ်သို့ အပေါ်စီးမှ ဖြန့်မိုးကာ မာန်ဖီနေသည့်အလား မြင်နေရ၏။ တစ်ချို့မြှောက်ပြီး ပစ်ချလိုက်တိုင်း ရင်တစ်ခုလုံး ဟာသွားခဲ့ရသည်။

"ဟေ့ကောင် လွမ်းဝေ၊ နောက်လှည့်မကြည့်နဲ့ လေကွာ။ ရှေ့ကိုကြည့် ရွက်တိုက်ကို မြဲမြဲဆွဲ ထား။ ရွက်တိုင်ကကျိုးသွားရင် မလွယ်ဘူး။ မောင်ညွန့် ထမင်းထည့်လာတဲ့ တောင်းကလေးနဲ့ ရေပက်ထား။ ဘာမှ မကြောက်ကြနဲ့။ လှိုင်းကြီးလှေအောက်ပဲ။ ရောက်ချင်ရာရောက် လေသင့်ရာလွှင့် ရမှာ ပဲ"

နာယာဦးအေးတင်သည် လက်အောက်ငယ်သားများအား အားပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဦးအေးတင်၏ ရင်ခုန်နှုန်းသည် အဆင့်မြင့်ဆုံးကို ရောက်ရှိနေပေ၏။

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး၊ ကမ်းကိုရောက်အောင်သာလုပ်ပေးပါ"

လွမ်းဝေသည် မျက်စိကိုစုံမှိတ်ကာ ရွက်တိုက်ကို မိမိရရ ဆွဲထား၏။ တံတွေးကိုမျိုချ၍ ပင် မရတော့ချေ။ နေကလည်း အမှောင်ဘက် သန်းလာချေပြီ။ မိုးရိပ်များ လွှမ်းခြုံထားမှုကြောင့် ပိုမိုဆိုး ဝါးသည်။ လွမ်းဝေ၏ စိတ်ချောက်ချားမှုမှာ ကား အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်ရှိနေပေပြီ။ အဖေ၏ အဖြစ် အပျက်၊ အမေ၏ ပုံရိပ်လွှာ၊ ချစ်ဇနီးနှင်းရီ၏ သံယောဇ

ဥံနွယ်သော လှုပ်ရှားမှုများ သည် လည်း အာရုံ ဝန်းကျင်သို့ ဖျတ်ကနဲ ဖျတ်ကနဲ ဝင်ရောက်လာသည်။ ။ ရေပက်နေရသူ မောင်ညွန့်မှာ လည်း ရပ်တန့် ရသည် ဟူ၍ မရှိ။ နာယာဦးအေးတင်မှာ လည်း နံလိမ်ပါအောင် ကန့်ကျိတ်ပေးထားရပေရာ လက်ဖျံ ကြောကြီးများ ၊ အပြိုင်းပြိုင်းထနေပေတော့သည်။ ။

" ဦးလေး ဟိုမှာ ကမ်းခြေထင်တယ်။ မြန်မြန်ထိုးကပ်ပေးလိုက်ပါ "

လွမ်းဝေမှာ တုန်တုန်ရင်ရင်ဖြင့် လှမ်းအော်လိုက်သည်။ ။

" ဒီမှာ ကပ်လို့ မရဘူးဟေ့ ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်ချွန်တွေချည်းပဲ ။ ကပ်လိုက်တာနဲ့ လှိုင်း ထုရိုက်ပြီး လှေကွဲသွားလိမ့်မယ်။ တို့ လည်း အကုန်သေကုန်လိမ့်မယ် "

နာယာဦးအေးတင်၏ ပြန်ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် လွမ်းဝေမှာ ပို၍ အားငယ်သွားရ ပြန်လေ၏။

(၈)

နောက်တစ်နေ့နံနက်ခင်းသည် ကား သာယာလှပလျက် ရှိချေ၏။ မုန်းတိုင်းငြိမ်စ ပင်လယ် ပြင်ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့ ။ ငပသုံရွာ၏ သဲသောင်ပြင်ထက်တွင် လူအုပ်မှာ ဖွေးဖွေးလှုပ်လှုပ်ရှိနေကြ ၏။ ငါ့လင်၊

ငါ့မောင်၊ ငါ့သား၊ ငါ့တူ စသည် ဖြင့် လေပြင်းဒဏ်မှ လွတ်ကင်းကြပါ့မလားဟု စိုးရိမ် စိတ်အပြည့်ဖြင့် မျှော်လင့်နေကြရပေသည်။ ။ မျက်နှာပြင် အသီးသီးတွင် ကား ရွှင်လန်းမှုပြယုဂ်များ အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရ။ ပသျှူးပိုက်လှေများက မလှမ်းချင်လှမ်းချင်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ရွေ့ရှားသွားလာနေကြသည် ကို မှုန်ပျံမြင်နေကြသည်။ ။ သောင်ပြင်မှ မိသားစုများက ပုထုဇဉ်တို့ ပီ ပီ သံယောဇဉ်တရားတွန်းအားကြောင့် သူ့လှေများ ၊ ငါ့လှေများ လားဟု နှလုံးတုန်တုန်၊ ရင်ခုန်ခုန်ဖြင့် အားစိုက်စောင့်မျှော်နေကြရပေသည်။ ။ ဆိပ်ကမ်းသို့ လှေတစ်စီးစီး ဝင်လာတိုင်း ပုရွက်အုံကို တုတ် ဖြင့်ထိုးလိုက်သည့်နှယ် ရေစပ်သို့ အပြုံလိုက် ပြေးဆင်းသွားကြသည်။ ။ ဘယ်သူတို့ ပဲ၊ ဘယ်ဝါတို့ ပဲ စသည် ဖြင့် ဆူညံသွား၏။ ။ ရှေ့တန်းပြန်စစ်သည် များ ၏ ဇနီးမယားသားသမီးများ နှယ် သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဘဲ ပြန်တွေ့ကြရကား ဝမ်းသာကြရသည် ကား ပြောဖွယ်ရာမရှိ။ လက်ကို ဆွဲ သူဆွဲ၊ ဖက်သူဖက် စသည် ဖြင့် ဝမ်းသာဆုံဆည်းမှု သွင်ပြင်များ ဖြင့် မှတ်တိုင်ထူကြသည်။ ။ သေရေး ရှင်ရေးပေကိုး။ ရောက်လာသောပိုက်သမားများကို မရောက်သေးသော ပိုက်သမား မိသားစုများက မေးမြန်းစုံစမ်းကြသည် မှာ ထောင်သားများ နှင့် ထောင်ဝင်စာတွေ့သူများ ပမာ ဆူညံလျက် ရှိချေ၏။

သတင်းလုံးဝမရဘဲပျောက်နေသော လှေသုံးစီးထဲတွင် လွမ်းဝေတို့ လှေလည်း ပါ၏။ နှင်းရီ အဖို့ ရွှေရင်မီးတောက်ရပါပြီ။ ပင်လယ်ပြင်ကို မျှော်ကြည့်ရလွန်းလို့ မျက်လုံးများ ပင် ပြာဝေနေပါပြီ။ နှင်းရီမှာ တစ်ရွာသူဖြစ်၍ လည်း ရွာသူရွာသားများက ပို၍ သနားကြသည်။ ။ နှစ်သိမ့်အားပေးကြသည်။ ။ လူတွေအားပေးမှ ပင် နှင်းရီ ပို၍ ဝမ်းနည်းခဲ့သည်။ ။ နှင်းရီမှာ ကား အစာရစာပင် မစား၊ တစ်မိုးသောက် ၍ တစ်နေဝင်ခဲ့ပြန်ပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ထုက စိုးမိုးလာခဲ့သည်။ ။ နှင်းရီသည်

အိမ်ပြန် ပြီး အိပ်ရာထဲလှဲချလိုက်သည်။ ။

မိမိအပေါ် ကောင်းလွန်းသော ကိုလွမ်းဝေ၊ ဘဝကို အရှုံးပေးလိုစိတ် မရှိဘဲ ရုန်းကန်ခဲ့သော ကိုလွမ်းဝေ၊ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှု လေကရင်ခွင် ထဲမှ ကိုလွမ်းဝေတစ်ယောက် ဘယ်လိုများ စီးမျောမှု များ နှင့် ထင်ဟပ် နေပါလိမ့်။ စိတ်စေရာ ဝေဒနာအက်ကြောင်း၏ ထိရှမှုကြောင့် အပူအ က်ကြောင်းက ပါးပြင်မို့မို့ပေါ်တွင် နေရာယူလာကြသည်။ ။

" နှင်းရီ....၊ ဟေ့...နှင်းရီ၊ လွမ်းဝေတို့ ရောက်နေကြပြီဟေ့ "

အတွေးရေယာဉ်ကြောတွင် မည်မျှကြာအောင် နစ်မျောနေသည် မ သိ။ ဦးကျော်သာနု၏ အမောတကောခေါ်သံကြောင့် အိပ်ရာထဲမှ ဖြုန်း ကနဲထပြီး လှေဆိပ်သို့အပြေးလှမ်းလာခဲ့သည်။ ။ ဘဝ တူ ပိုက်သမားမိ သားစုများ လည်း ရောက်ရှိနေကြသည်။ ။ နှင်းရီသည် ပိုက်လှေဆီသို့ ပြေးဆင်းလိုက် ၏။ ကမ်းခြေသို့ ပြေးဝင်လာသည့် လှိုင်းဂယက်ကလေး များက နှင်းရီကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဆီး ရိုက်လိုက်ကြသည်။ ။ နှင်းရီ၏ ကိုယ်တစ်ပိုင်းမှာ ရွဲ့ရွဲ့စိုစိုသွားတော့၏။ အသားရေစိုတာလောက် နှင်းရီ ဘယ်မှုလိမ့်မတုံး၊ လှေဆီသို့သာ အာရုံရောက်နေသည်။ ။

" ဟင်....၊ ဘယ်မှာ လဲဟင် ကိုဝေ ဘယ်မှာ လဲ "

ပိုက်လှေဆီသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ဦးအေးတင်နှင့် မောင်ညွန့်ကိုသာ တွေ့ရပြီး ကိုလွမ်းဝေကိုကား မတွေ့မိ။ မှောင်ရီပျိုးချိန်မို့ မမြင်တာလား ဟု တွေးပြီး လှေတစ်စီးလုံးကို ဟိုဟိုသည် သည် လျှောက် ကြည့်သည်။ ။ မတွေ့။ နှင်းရီအဖို့ တစ်ပူပေါ်နှစ်ပူဆင့်ရလေပြီထင်။

" ဦးလေးတင်၊ ကိုဝေ ဘယ်မှာ လဲ.... ဟင် "

ဦးအေးတင်သည် ပိုက်ပုံနောက်နားသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ ။

ပိုက်တင်စင်ထက်တွင် ခွေခွေလေးမေ့မျောနေသော ကိုလွမ်းဝေကို နှင်း
ရီ တွေ့လိုက်ရပြီ။

" ကိုဝေ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ လုပ်ကြပါဦး ဦးလေးတင်၊ ကိုဝေ ဘယ်
လိုဖြစ်တာလဲဟင်၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ကိုဝေရဲ့ ၊ အမယ်လေ.... ဟီး....
ဟီး..."

နှင်းရီသည် တုန်တုန်ရီရီဖြင့် အော်ခေါ်ရင်း အားရပါးရ ငိုချလိုက်
တော့သည် ။

" လာတုန်းကတော့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ။ ဒီဆိပ်ကမ်းရောက်မှ ပဲ
အရုပ်ကြိုးပြတ် ဖြစ်သွား တာပါ။ အစာမစားရတာရယ်၊ ပင်ပန်းလွန်း
တာရယ်နဲ့ အားလျော့ပြီး သတိလစ်သွားတာပါ"

နှင်းရီငိုသံကြောင့် ပိုက်သမားများ လှေဆိပ်သို့ စုပြုံဆင်းလာသည် ။
လွမ်းဝေအား အသာအ ယာပွေ့ပြီး တင်ဆောင်သွားကြသည် ။ တစ်စိတ်
လက်၊ တစ်ဝမ်းညီ၊ ဘဝတူတွေဆိုတော့လည်း ခုလို တစ်ဦးအရေးတစ်
ဦးက ဖေးဖေးမမ အကူအညီပေးတတ်ကြသည် က ကျေးလက်စရိုက်၏
နှစ်သက်စ ရာ မြင်ကွင်းကလေးများ ပင်။

" နှင်းရီ.... အစ်ကို သတိလစ်သွားတုန်းက အတော်စိုးရိမ်သွားလားဟင် "

" စိုးရိမ်တဲ့ အဆင့်လောက်ဆို ဘာအရေးလဲ၊ ဒီက ရင်တွေ အသည်းတွေပြုတ်ထွက်ကုန်ပြီ လား အစ်ကိုရယ် "

နှင်းရီသည် လွမ်းဝေ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းထိုးဝင်လိုက်၏။

" အစ်ကိုတော့ ဒီလောက်ထိ အသက်နဲ့ ရင်းပြီးလုပ်ရတဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်တော့ဘူးကွာ။ ဆင်းရဲရင်လည်း တခြားအလုပ်ပဲ လုပ်စားတော့မယ်။ အဖေနဲ့ အမေလည်း ဒီပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲမှာပဲ ဘဝရင်းနီဂုံးချုပ်ခဲ့ကြတယ် "

လွမ်းဝေသည် နှင်းရီ၏ နဖူးဆံစများကို ပွတ်သပ်ရင်း လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ပြောလိုက်မိသည် ။

" ဒါတွေထားပါတော့ အစ်ကိုရယ်။ လျှောက်တွေးရင် စိတ်နှမ်းတယ် ။ ရှေ့ဆက်ရမဲ့ ခရီးအတွက်ကိုပဲ စဉ်းစားရအောင်လား အစ်ကို "

လွမ်းဝေသည် လန်းဆန်းသောအပြုံးတစ်ပွင့်ကို လုပ်ပြရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။ နှင်းရီ သည် လွမ်းဝေရင်ခွင်ကိုမှီရင်း အနားသို့ကပ်ကာ အပြောချင်ဆုံးစကားတစ်ခုကို တိုးတိုးလေး ဖွဲ့သီ လိုက်ပြန်၏။

" ဟေ.... ဟုတ်လား။ ဒီလိုဆို နှင်းရီ မင်းတော်တယ်ကွာ။ ကိုယ်အလုပ်ကောင်းကောင်း လုပ် ရတော့မှာ ပေါ့။ နှင်းရီကို အစ်ကိုဆုပေးလိုက်မယ်၊ ရော့.... "

လွမ်းဝေသည် ပစ္စက္ခအလွမ်းကြားမှ ချို့အေးတဲ့ အနမ်းပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို ယုယုယယ ပန် ဆင်ပေးမိပြီပေါ့။

" အစ်ကိုနော်...၊ တော်တော်ကဲ၊ နှင်းရီ ရှက်တယ် "

နှင်းရီက ချစ်မျက်စောင်းလေးထိုးလိုက်သည်။ ။

" ကဲ...ကဲ..၊ လာ ဦးလေးတင်ဆီ သွားကြရအောင် "

" ဘာလို့ သွားမှာ လဲအစ်ကို၊ ပိုက်မလိုက်တော့ဘူးဆို "

" မလိုက်လို့ မရတော့ဘူးလေ၊ တို့ ရဲ့ အချစ်အိမ်ကလေးထဲကို ချုံ့မိုင်
မိုင်ကဖို့ အသစ်ကလေး တစ်ယောက် ရောက်လာတော့မယ် မဟုတ်
လား။ နောက်ပြီး အစ်ကိုတစ်ခုပြောမယ်။ နှင်းရီနဲ့ အစ်ကို က စနေနဲ့ ဗုဒ္ဓ
ဟူးဆိုတော့ အိမ်ထောင်ဘက်နေနံသင့်တယ်။ ကြီးပွားမယ်တဲ့ ကွ။
ဒါကြောင့် ကိုယ်က လေ ဒီစနေသမီးလေးကို ဟောသလို..... ဟောသလို
"

" ဟွန်း....၊ ဒါမျိုးဆို သူသိပ်တတ်တယ် "

နှင်းရီသည် လွမ်းဝေရင်ခွင်ထဲသို့ အလိုက်သင့်ခိုဝင်ရင်း
စပယ်ဖူးအပြုံးလေးဖြင့် ကမ်းလင့် ကြိုနေလေရဲ့ ။ သူတို့ နှစ်ဦးအတွက်
တော့ အရာရာသည် အင်အားပဲပေါ့။ သည် တော့ အနမ်းပွင့်က
လေးများ ဆက်ကာဆက်ကာ ကြွမိပြန်ရော။

လွမ်းဝေနှင့် နှင်းရီတို့ ၏ ရယ်မောသံလွင်လွင်ကလေးများမှာ စမ်း
ကျရေစီးသံနှယ်၊ သာယာ ငြိမ့်ညောင်းလွန်းလှတော့သည် ။

၁၉၉၉- ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ
အမှတ်(၁) ရတနာမြေပုံမဂ္ဂဇင်း

သုတေသနအတွက်
မနက်ဖြန်

သူတို့ အတွက် မနက်ဖြန်

(၁)

"အောက် အီး အီး အွတ်"

မနှင်းရီ လူးလိမ့်ထလိုက်၏။ ခေါင်းအုံးအောက်သို့ လက်ကိုထိုးနှိုက်လိုက်သည်။ ။

သွပ်ဓာတ်မီးခြစ်ကလေး အသင့်ပါလာ၏။ မီးခြစ်ကလေးကို ခြစ်ပြီး နှိုးခေါက်ဖာကလေးပေါ်ရှိ ရေနံဆီမီးခွက်ကို မီးကူးပေးလိုက်သည်။ ။

မီးခွက်ကလေးကို ကိုင်မြှောက်ကြည့်လိုက်၏။

"ဘယ်လောက်ထိ မောပန်းလာလိမ့်မလဲ၊ အိပ်နေလိုက်တာ ခြေပစ်လက်ပစ်ပါပဲ၊ နှိုးလို့ မဖြစ် သေးပါဘူး အားရှိသွားအောင် နည်းနည်းအိပ်လိုက်ပါစေဦး"

သမုဒယစေသသိက်သည် နှင်းရီ၏ နှလုံးသား၌ ဖွဲ့နှောင်ရစ်ပတ်နေ၏။ မီးခွက်ကလေးကိုချ ပြီး ချင်းတွင်းနေကြာစောင်ကလေးကို ပခုံးနှစ်ဖက်လှုံအောင်သာ အသာအယာဆွဲတင်ပေးလိုက်၏။ အကြင်နာမျက်ဝန်းကလေးများ ဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ။ ကျေနပ်

ပ်သွားဟန်ရှိမှ တဲကလေး၏ ဘေးတွဲမီးဖိုခန်းသို့ ခြေကိုဖောက်နင်းပြီး ဆင်းလိုက်၏။ မီးဖိုတွင် မီးမွှေးလိုက်၏။ တော်တော်နဲ့ မစွဲ။ ရိုး တောင် ဦးမှ အရူးအမူးတိုက်ခတ်လာသော မြောက်ပြန်လေရူးက ကြမ်းကြားမှ တိုးဝင်ပြီး မနှင်းရီအား နှောင့်ယှက်နေခဲ့သည် ။ မီးစွဲစပြုသည် နှင့် ညဉ့် ဦးပိုင်းကပင် စပါးလုံးရွေးထားသော ဆန်ဖွတ်ကို ထမင်းအိုးထဲ ထည့်ချ လိုက်၏။ စဉ့်အိုးထဲမှ ရေကို မဝံ့မရဲ အသာနှိုက်ခပ်လိုက်သည် ။

" အား...ပါး... ပါး၊ အေးလိုက်တာ "

မနှင်းရီနှုတ်မှ ရေရွတ်မိသွားသည် ။

" ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ မလုပ်ရင် ပြီးမတဲ့ လား "

ဘဝအသိလေး၏ စေ့ဆော်မှုကြောင့် ရေအိုးထဲမှ ရေကို အားရပါးရ နှိုက်ယူခပ်လိုက်သည် ။ လက်ထုံကျင်သွား၏။ ပြာသိုလ၏ ညကြီးသန်း ခေါင်သည် မနှင်းရီအား သတ္တိကောင်းကောင်း ပြနေ လေပြီ။ မနှင်းရီက မမှု။ ဆန်ရေဆေးပြီး ထမင်းအိုးကို ဖိုခုံလောက်ပေါ် တင်ထားလိုက်သ ည် ။

" အောက် အီး အီး အွတ် "

" မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး၊ များတန်းဆွဲ ဦးဖိုးငှက်လာလို့ မှ ကိုဝေ ငါး စားရှာမသွားသေးဘူးဆို ရင် ခက်နေဦးမယ်၊ ကိုယ်က အခုမှ စလုပ်ဖူး တာဆိုတော့ သူ့ကိုပင် အစစအရာရာ ဆရာတင်ထားရ တာ၊ ကိုယ်က လှေကို ဘယ်ညာလှည့်ပေးရုံသက်သက်လောက်သာ "

အတွေးကလေးက မနှင်းရီ၏ အသိရင်မှာ ခိုတွဲလာသည် ။

" ကိုဝေ...ကိုဝေ ထတော့လေ "

မနှင်းရီက လွမ်းဝေ၏ တင်ပါးကလေးကို အသာပုတ်ပြီး နှိုးလိုက်၏

"ဟင်...နှင်းရီ မင်းနိုးနေပြီလား၊ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ"

"သန်းခေါင်ကြက် တွန်နေပြီ၊ ငါးစာရှာသွားဖို့ ကောင်းနေပြီလေ၊ နှင်းရီလည်း ထမင်းအိုး တောင်တည်နေပြီ"

"ဪ...အေး...အေး"

လွမ်းဝေအလျင်စလို ထပြီး မနှင်းရီအနီးတွင် ပူးကပ်ထိုင်လိုက်သည် ။ မနှင်းရီ၏ မျက်နှာနုနု လေးကို ရွှန်းရွှန်းစားစားကြည့်နေလိုက်၏။

"ကိုဝေကလည်း ဟုတ်ပါပြီ၊ မမြင်ဖူးတာကျနေတာပဲရော... ဆန်ရေပူလေးနဲ့ မျက်နှာသစ် လိုက်၊ နွေးနွေးလေးအတော်ပဲ"

မနှင်းရီမှာ သွားတက်ကလေးပေါ်အောင် ပြုံးရင်း ထမင်းအိုးလေးထဲမှ ဆန်ရည်နွေးနွေးလေး ကို ခပ်ယူပြီး လှမ်းပေးလိုက်သည် ။ လွမ်းဝေမှာ မျက်နှာသစ်ပြီး တဲရှေ့ခန်းကလေးသို့ ထွက်လိုက်၏။ တဲခေါင်မိုးပေါ်သို့ ပိန္နဲပင်ကြီးမှ ဆီးနှင်းပေါက်များ တဖြောက်ဖြောက် ကြွေဆင်းနေကြသည် ။ မိုးကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ရာ နှင်းပဝါခြုံလွှာကြားမှ မဝံ့မရဲ ထိုးထွက်နေသော လရောင်မှုန် ဝါးဝါးကို မြင်နေရ၏။

"ကိုဝေရေ၊ ကွန်ပစ်တဲ့ အဝတ်တွေ ဒီမှာ ဒီမှာ ၊ နှင်းရီ ထင်းစင်ပေါ်တင်ပြီး နွေးထားတယ် ရော...ရော"

မနှင်းရီ ခပ်နွမ်းနွမ်းအဝတ်တစ်စုံကို လှမ်းပေးလိုက်သည် ။ လွမ်းဝေက အလျင်စလိုလဲဝတ် လိုက်၏။

"ကိုယ့်မိန်းမ ဘယ်ဆိုးလို့ တုံး"

ငယ်သူတို့ အပြုံးပွင့်ချင်း ရောထွေးသွားကြသည် ။ နောင်တော်ပင် လယ်ကမ်းခြေ ငပသုန်ရွာ ကလေး၏ တံငါတဲကလေးမှာ တော့ ကြင်စဦးမောင်နှံတို့ ၏ ချစ်မေတ္တာက မတ်ခိုင်ခိုင်။

" ကဲ.... ကိုယ်သွားမယ်ကွာ "

မနှင်းရီ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည် ။ ကွန်နှင့်ပလိုင်းကိုဆွဲပြီး လွမ်းဝေတဲတွင်းမှ ထွက်လိုက် ၏။ လခြမ်းပုံ ကွေ့ဝိုက်နေသော ပင်လယ်ကမ်းစပ်အတိုင်းလျှောက်ရင်း ဆောင်းလေကြမ်းကို ရင်ဆိုင်တိုးလိုက်သည် ။ " ကုလားမကျောက်တန်း " အရောက်တွင် တော့ ပင်လယ်တွင်းသို့ တိုးထွက် နေသည် မို့ လေတိုးအားက ပိုပြင်းသလိုခံစားရသည် ။ " လောင်းထားချိုင် " ကို ကွေ့ပြီး ရွာအပြင်ကို ကျော်လိုက်သည် နှင့် တောင်ပေါက်လမ်းက ကြိုနေတော့သည် ။ အဖော်မဲ့နေသော လွမ်းဝေမှာ မှောင် မည်းနေသော တောင်ကြားကိုကြည့်ပြီး ကြောက်သလိုလို ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် သွားနေကျလမ်းမို့ အရဲစွန့်ပြီး တိုးဝင်လိုက်သည် ။

ညမှောင်မှောင် လမှောင်မှောင် ကြယ်ရောင်သော် မလင်းတဲ့ ချိန်းခဲ့တဲ့ ညတုန်းကပေါ့ကွယ်×× ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း မြကန်သာမြက်ခင်းလေးကို×××

လွမ်းဝေ ရဲဆေးကလေးတင်ပြီး သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ကို မတိုးမကျယ် ညည်းလိုက်သည် ။

" လွမ်းဝေလားဟေ့ "

ဗြုန်းကနဲ ထွက်ပေါ်လာသောအသံကြောင့် လန့်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ လွမ်းဝေ ရင်တစ်ခုလုံး ပြင်းထန်စွာ မြည်ဟီးသွားသည် ။

" ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ စံထွန်းလား "

လွမ်းဝေ အသံကိုထိန်းပြီး ပြန်မေးလိုက်သည် ။

" ဟုတ်တယ်လေ လာကွာ၊ ငါလည်း အဖော်စောင့်နေတာ "

" သူများ တွေကော ဆင်းသွားပြီလားဟေ့ "

" ဆင်းသူလည်း ဆင်းသွားကြပြီပေါ့ကွာ "

" ကဲ တို့ လည်း ဆင်းကြစို့၊ ဒီနေ့ လဆန်း ၁၂ - ရက်နေ့ဆိုတော့ ရေ
တက်ဦးနဲ့ ဆောင်းငါးတွေ ပါလာနိုင်တယ် "

တောင်ပေါက်ကြားမှ ထွက်လိုက်သည် နှင့် မလင်းတလင်း လရောင်
အောက်မှာ ညိုညစ်ညစ် လတာပြင်ကြီးက အသင့်ကြိုနေပေတော့သည်
။ လွမ်းဝေနှင့် စံထွန်းတို့ မှာ တွေဝေမနေကြ။ ချက် ချင်းဆင်းလိုက်ကြ
သည် ။

" ကျွဲ...အိ "

" ဝင်သွားပြီဟ "

" ရွံ့ကျွံတာလောက် မှုစရာလားကွာ၊ ကိုယ့် လုပ်စားရေးပဲ၊ ကဲ... ဖေ့
သားကြီးရုန်းလိုက်စမ်း ဟ "

" ကျွဲ...ပျောင်း "

" ကျွဲ...ပျောင်း "

" ကျွဲ...ပျောင်း "

ခြေထောက်ကို နင်းချလိုက်တိုင်း ကျွဲခနဲမြည်ပြီး ဒူးခေါင်းလွန်အောင်
ငယ် နှစ်ဝင်သွားသည် ။ ပြန်နုတ်လိုက်ချိန်တွင် တော့ ဖျောင်းခနဲ ကျယ်
လောင်စွာ မြည်သွားတတ်သည် ။ လွမ်းဝေတို့ လျှောက် နေသော

လတာပြင်တစ်ဝိုက်တွင် တော့ ခြေနင်းသံ၊ ခြေနုတ်သံများ ဖြင့် ဆူညံနေပေတော့သည်။ ။

လွမ်းဝေမှာ ဘဝပေးအခြေအနေအရ ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို ဝါးနှီးထရံလေးမှာ ချိတ်ပြီး မြစ် ပင်လယ်ထဲဆင်းခဲ့ရသည်။ ။ လွမ်းဝေမှာ မောသည် ကို ပဓာနမထားသလို အေးသည် ၊ ပူသည် ကိုလည်း ဥပေက္ခာပြုတတ်နေပေပြီ။

" များမှာ တစ်စာ၊ ကွန်မှာ တစ်ချက်၊ ကဲ..."

" ဝိုး... ဖြန်း"

ကွန်ကိုရေပြင်သို့ ပြန့်ကားစွာကျရေးအတွက် အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားပြီး ပစ်ချလိုက်သည်။ ။ ခဏကြာလျှင် ကွန်လက်ကိုင်ကြိုးကို တင်းကြည့်လိုက်၏။ လွမ်းဝေပျောက်သွားသည်။ ။ ကွန်ကွန် စိပ်စိပ်ကလေးများ တွင် ဆောင်းငါးကလေးများ (ဆောင်းရာသီတွင် ရေတက်ဦး၌ အုပ်လိုက်၊ သင်း လိုက်တက်တတ်သော ကဘီလူးငါးကလေးများ) ကုပ်စီးပြီး ဖီးဆိုဒ်ကျနေကြပေပြီ။ ငါးကလေးများ တ ဆတ်ဆတ်ရုန်းကန်နေကြသည့် အဖြစ်သည် ကွန်ဖူးချာကြိုးကို ကိုင်ထားသဖြင့် လွမ်းဝေအတွက် လက်အရသာရှိလိုက်ပါသည်။ ။

လွမ်းဝေ ကွန်ကို အသာအယာဆွဲယူပြီး အဝကိုစေ့ကာ ရေတွင် တဖြန်းဖြန်းဆေးလိုက်၏။ လရောင်ကလေးဖြင့် တလဲ့လဲ့အရောင်ထနေသော ဆောင်းငါးကလေးများကို လက်ကလေးသုံးချောင်း ဖြင့် တစ်ကောင်ချင်းဆွဲနှုတ်ပြီး မိမိခေါင်းမှ ကျော်ကာ ပလိုင်းထဲသို့ပစ်ထည့်ချလိုက်၏။ ဆောင်းငါး ကလေးများမှာ ကျောပေါ်တွင် လွယ်ထားသော ကြောင်ငိုပလိုင်းဝအတွင်းသို့ စိုက်စိုက်မတ်မတ် ဇောက်ထိုးကျသွားကြသည်။ ။

ဤသို့ စနစ်တကျလုပ်တတ်ဖို့ အတွက် ကျောင်းသားလူထွက် မောင်

လွမ်းဝေသည် ရေတံငါ ဆရာကြီး ဦးဖိုးငှက်ထံတွင် တစ်ပတ်တိတိ လက်ပူးလက်ကြပ် သင်ယူခဲ့ရသည်။ ။

ရယူလိုမှု လောဘတရားကြောင့်ပဲ ဆိုရပေမလားမသိ။ လွမ်းဝေအဖို့ အချိန်ကုန်မှန်းပင်မသိ လိုက်။ ကျောပိုးထားသော ကြောင်ငိုပလိုင်းက လေးက သတိပေးလိုက်မှ ပင် လက်ကို ခေါင်းကျော်ပြီး စမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ မျှားစာငါးကလေးများ ပလိုင်းလည်း ပင်ခိုက်အောင် ပြည့်နေမှကိုး။ ကောင်း ကင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ မိုးသောက်ကြယ်ကြီး လောကကြီးကို နှုတ်ဆက်နေပေပြီ။

(၂)

လွမ်းဝေ၏ အပြန်ခရီးသည် နောက်ဆွဲကလေးကြောင့် ဟု ပဲထင်သည်။ ။ အလာထက်တောင် ခြေလှမ်းသွက်နေ၏။ တောင်ပေါက်ကမူလေးကို ကျော်လိုက်သည် နှင့် မြစ်ကမ်းနံဘေးက တံငါတဲ လေးကို မီးရောင်မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ဖြင့် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ။

" နှင်းရီ ပြန်များ အိပ်နေလေရောသလား၊ အိပ်ရင်လည်း အိပ်ပလေစေ၊ သူ့ခမျာလည်း ကိုယ့် ကမ္ဘာထဲရောက်လာမှ အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ၊ စားကောင်းခြင်း မစားရ၊ ကိုယ့်ရဲ့ သုညကမ္ဘာလေးကိုဆယ့်ပြည့်ကိန်းလေးဖြည့်ပေးဖို့ ရောက်လာတဲ့ မနှင်းရီ၊ အိမ်ထောင်ရေးသက်တမ်း ဘယ်လောက် ကြာသေးလို့ လဲ၊ သုံးလဆိုတဲ့ ကာလထဲ

ဝင်ရံပဲရှိသေးတာ"

လွမ်းဝေ၏ ဘဝပုံရိပ်လွှာများ သည် ပစ္စက္ခစိတ်ဝန်းကျင်၌ လှုပ်လှုပ် ရှားရှားဖြစ်နေကြသည်။ ။ တဲကလေးရှေ့သို့ အရောက်တွင် တဲတွင်းသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ မီးခွက်ကလေး လင်းထိန်နေသည်။ ။

"နှင်းရီ ပြန်မအိပ်ဘူးလား"

"အို...ကိုဝေလား၊ ဘယ်ကနေပြန်အိပ်ရမှာ လဲ ကိုဝေရယ်၊ ကိုဝေ လာရင် အဆင်သင့်ဖြစ် အောင်လို့ ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးလေးတွေ အဆင် သင့်ထည့်ထားပြီးလေ၊ သောက်ရေအိုးလည်း ဖြည့် ထားပြီ၊ အချိန်က လေးရတာနဲ့ မနေ့က ချုပ်ရိုးပြုတ်လာတဲ့ ရွက်ထည်ကိုတောင် ပြန်ချုပ် ထားလိုက် သေးတယ်၊ အကုန်လုံးအဆင်သင့်ပဲ"

"ဟာ... မင်းတော်တယ်ကွာ၊ ဒါကြောင့်လေ ဟောဒီက..."

"ဟိုး... ဆရာ၊ ခြေထောက်လေး ဘာလေးဆေး အဝတ်လဲဦး။ ရော င်နီ လာနေပြီလေ"

လွမ်းဝေမှာ ကျောပိုးငါးပလိုင်းလေးကိုပင် မချသေးဘဲ ချစ်ခြင်းရမ္မ က် ရုန်းထွက်ပြီး မနှင်းရီ ၏ လက်ကလေးကို ဆတ်ခနဲဆွဲလိုက်ရာ ချစ်ဇ နီး မနှင်းရီစကားကြောင့် ရှက်သလိုလို ဖြစ်သွား သည်။ ။

"လွမ်းဝေ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလားဟေ့"

ဦးဖိုးငှက်၏ အသံကြီးက နှင်းမြူထုကို ထိုးဖောက်ကာ တဲရှေ့မှ ထွ က်ပေါ်လာသည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး၊ အခုပဲ ငါးမျှားစာနဲ့ ပြန်ရောက်သေးတယ်"

"ကဲ... ထွက်ကြမယ်ကွာ၊ တချို့ ထွက်တောင်သွားကြပြီ"

ဦးဖိုးငှက်သည် တဲရှေ့တွင် မှီထောင်ထားသော ရွက်နှစ်ဖုံကို ပခုံးပေါ်ထမ်းတင်ရင်း လှေဆိပ် သို့ ဆင်းသွားသည်။ ။

လွမ်းဝေကလည်း တက်များကို ကောက်ထမ်းလိုက်သည်။ ။ ငါးများ စာလည်း တစ်ပလိုင်းမှို့ အ နိုင်နိုင်။

" ကိုဝေသွားနှင့်တော့၊ ထမင်းတောင်းနဲ့ ရေဘူးကို နှင်းရီယူလာခဲ့ ပေးမယ်လေ "

လွမ်းဝေသည် ဦးဖိုးငှက်နောက်သို့ အပြေးကလေးလိုက်သွားသည်။ ။ မနှင်းရီလည်း ထမင်း တောင်းကလေး တချီချီဖြင့် ထက်ကြပ်မကွာ။

(၃)

" ဟေ့ကောင်.... လွမ်းဝေ၊ လှေဦး နိုင်နိုင်ထိန်းစမ်းပါဟ၊ ဘာတွေစိတ်ကူးနေတာလဲ၊ မင်းဟာက လှေဦး ဟိုယမ်း ဒီယမ်းနဲ့ "

"ဪ... ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်ဦး"

" မင်းဟာက ရပါတယ်သာဆို ဘယ်လိုဖြစ်နေရတာတုံး၊ မှောက်တော့မယ်ကွ၊ ရွက်စောင်း နေတဲ့ ဘက်က တက်မကိုရေချပြီး ကန့်ချိတ်ထားရမယ်ဟ၊ နင့်မေကလွှားမှ ပဲ "

ဦးဖိုးငှက်ပြောမှ ပင် သတိရပြီး ရွက်လေစားနေသည့် ဘက်သို့ တက်မကိုချကိုင်လိုက်သည်။ ။ လှေမှာ ချက်ချင်းဦးငြိမ်သွားသည်။ ။ စုန်လေ

(အရှေ့မြောက်အရပ်မှ မြစ်ကြောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းလာ သောလေ) က
တိုင်ကပ်ရွက်နှစ်ဖုံကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဝင်တိုးထားရာ
တံငါလှေကလေးမှာ လှိုင်းခေါင်း ဖြူများကို နင်းကာတဝေါဝေါ တရဲ့ရဲ့မြ
ည်သံပေးလျက်ပြေးနေသည်။ ။ ပဲ့ကိုင်တာဝန်ကို လုံးဝဥသယူ ထားရ
သော လွမ်းဝေမှာ လက်ဖျံကြောကြီးများ ကြွားထပြီး တဆတ်ဆတ်တုန်
ခါနေအောင်ထိ အား စိုက်ထားရသည်။ ။

ဦးဖိုးငှက်ကတော့ မျှားစာငါးကလေးများကို စဉ်းတီတုံးပေါ်တွင် တ
င်ပြီး အတုံးကလေးများ ဖြစ်သွားအောင် ထိပိုင်းလိုက်သည်။ ။ တဆတ်
တည်းပင် ငါးစာတုံးများကို ငါးမျှားချိတ်များ ၌ အစီအရီ တပ်ပြီး လှေနံ
တွင် တန်းစီ၍ ချိတ်ထားလိုက်သည်။ ။ မျှားလှေတစ်စီးတွင် ငါးမျှားချိတ်
- ၁၀၀ မှ - ၃၀၀ - ထိ ကိုင်ကြသည်။ ။

ဦးဖိုးငှက်မှာ ငါးစာတပ်ရင်းပင် ဆေးတံကို လက်ဖြင့် မကိုင်ဘဲ ပါးစ
ပ်တွင် ခဲထားသည်။ ။ ဆေးတံလည်း သောက်၊ ငါးစာလည်း တပ်မို့
တစ်ချက်ခုတ်၊ နှစ်ချက်ပြတ်သည်။ ။ အလုပ်တွင် အာရုံက စူးစိုက်နေရ
ကား ဆေးအိုးတွင် မီးငြိမ်းသွားသည် ကိုပင် မသိလိုက်။ သို့သော် ပါးစပ်
တွင် ကား ဆေးတံကို ခဲမြဲခဲထားလျက်။ တစ်ချီတစ်ချီအရိများ
ဆေးတံရိုးအတိုင်း ပြေးဆင်းလာကြသည်။ ။ ဦးဖိုး ငှက်ကို ဒီလိုလုပ်လို့ ရ
နိုင်ရိုးလား။ ချက်ချင်းပင် ပါးစပ်ကို မပွင့်တပွင့်လုပ်ပြီး လေကို စုပ်သွင်း
လိုက် ရာ အရိတန်းကလေးများ ဆေးရိုးအတိုင်းပြေးတက်လာကြပြီး မိ
မိဝပ်ကျင်းအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွား ရသည်။ ။ ကဲ... မှတ်ကရော။

ငါးစာများ လည်း မျှားချောင်းစေ့အောင် တပ်ပြီးသွားပြီ။ သည် တစ်
ချီတွင် ဦးဖိုးငှက် တော် တော်အရေးကြီးသွားပုံရသည်။ ။ ဆေးတံကိုပါးစ
ပ်မှ ခွပ်ခနဲဆွဲနှုတ်ကာ တစ်ချက်နှစ်ချက်ခါပစ်လိုက် ပြီး ပုဆိုးခါးပုံစံတွ

င် အရိုးဘက်ကို ထိုးသွင်းထားလိုက်သည်။ ။

"ဆင်ချိမ်ခွင် ရောက်ပြီဟ၊ ရွက်ကြိုးလျှော့တော့"

လွမ်းဝေက လှေပဲ့ပိုင်းထုပ်တွင် ချည်ထားသော နပျံကြိုးကို ဆွဲဖြုတ် ချလိုက်ရာ ပြေးအား ကောင်းနေသောလှေမှာ ဝေါကနဲ့ ထိုးရပ်သွား၏။ ကြိုးလျှော့ပြီး တဖြန်းဖြန်းရုန်းခါနေသော ရွက်နှစ် ဖုံကို တစ်ယောက်တစ်ဖုံစီဆွဲလိပ်ပြီး ရွက်တိုင်ပေါက်မှ ဆွဲနှုတ်ကာ ရွက်များကိုချလိုက်ကြ၏ ။

"ကဲ ဦးကျောက်ချမယ်ဟေ့၊ လှေဦးထိန်းထား"

ဦးဖိုးငှက်သည် ကြမ်းခင်းကပ်စပ်မှ မတ်တတ်ရပ်လျက် တောင်မြေကဝဲယာကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်ပြီ နောင်တောင်ကြီး၊ နောင်တော်ချေကျွန်းတွေနဲ့ ဟိုး အရှေ့ဘက်က ကညင်ချိုင့် ကျွန်းထပ်သွားပြီ၊ ရပြီ ရပြီ"

ဦးဖိုးငှက်ခမျာ မိမိသတ်မှတ်ချက်ခွင်ထဲ ဝင် လာပြီမို့ မမေ့သားခွတွင် ကျောက်ခဲတွဲချည်ပြီး လုပ်ထားသော ကျောက်ဆူးကိုပစ်ချလိုက်သည်။ ။ လက်ဖျားဖော့အဖြစ် ဝါးပိုးဖော့တစ်လုံးကို ကျောက် ဆူးကြိုးနှင့် ပူးတွဲချထားလိုက်သည်။ ။ အစာတပ်ပြီးသား ငါးမျှားချိတ်များကိုလည်း မြစ်ရေပြင်ထဲသို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခုပစ်ချနေ၏။ လွမ်းဝေက အရှိန်ယူလှော်ပေးရင်း မျှားကြိုးများကို ဆွဲဆန့်ပေးနေရ သည်။ ။ ငါးမျှားချိတ်အားလုံးချပြီးချိန်တွင် တော့ ပဲ့ကျောက်ကိုပစ်ချလိုက်ပြီး လက်ကိုင်ကြိုးကို လှေ ဦးတွင် ချည်ထားလိုက်တော့သည်။ ။

ဦးဖိုးငှက်သည် လှေကပ်စပ်မှ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ငါးမျှားတန်းအနေအထားကို အကဲခတ်လိုက် သည်။ ။ မြစ်ပြင်တစ်ခုလုံးတွင် ကား

များတန်းလှေကလေးများမှာ လှိုင်းလုံးများကြားတွင် မြုပ်ချည် ပေါ်ချည်
ဖွေးဖွေးလှုပ်လှုပ်။

" ကဲ.... စားချိန်ပဲ၊ စားမယ်ကွာ "

လွမ်းဝေသည် ထမင်းတောင်းကလေးမှ ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးများကို
အစီအရီဆွဲထုတ်လိုက် ၏။ ဇွန်းနှစ်ချောင်းကိုလည်း ဟင်းအိုးများ ထဲတွ
င် အသင့်တပ်ထားလိုက်သည် ။ ဦးဖိုးငှက်မှာ ထမင်း တစ်ဆုပ်ကို မာကျ
စ်အောင် ဆုပ်နယ်ပြီး လှေဦးဖျားတွင် ဆွမ်းတော်တင်ထားလိုက်သည် ။
ပါးစပ်မှ လည်း ပွစိပွစိလှုပ်ရင်း ဆုတောင်းပတ္တနာပြုလိုက်၏။

လှိုင်းသရမ်းလေးများကတော့ ဟင်းရည်ကို ဇွန်းဖြင့်ခပ်သောက်ခွင့်
ပင် မပေးကြ။ ဦးဖိုးငှက် သည် ခရမ်းသီးချဉ်ဟင်းရေအိုးလေးကို အသာ
မ, ပြီး မော့သောက်ချလိုက်သည် ။ ချမ်းအေးပြီး မာ ကျစ်နေသော
ထမင်းများကို မျိုမကျသဖြင့် ချဉ်ဟင်းလေးဖြင့် မျှောချလိုက်ခြင်းဖြစ်သ
ည် ။ အညှာမ ချိုး အလုံးမခွဲဘဲ မနှင်းရီ ချက်လွှတ်လိုက်သော ခရမ်းသီး
လုံးများက ဦးဖိုးငှက်၏ နှာခေါင်းကြီးကို ဒုဒုဒက်ဒ် နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ
သည် ။

" ဟာ.... ဒုက္ခပဲ "

" ရတယ် ဦး၊ ကိုယ် အားသလိုလုပ်ပါ၊ ကျွန်တော့်ကို အားမနာပါနဲ့ "

လွမ်းဝေမှာ ဦးဖိုးငှက်ကို အရှက်ပြေစေရန် ပြောလိုက်သည် ။

" လှေဦး မယမ်းစေနဲ့ ကွာ၊ ငါးတွေနေတယ်"

ဦးဖိုးငှက်သည် သာလကာ (ငါးပုတ်သင်) များကို များနှစ်ချောင်းကျော် တစ်ကောင်၊ သုံး ချောင်းကျော် တစ်ကောင် ဖြုတ်နေရသည်။ ။ များဖြုတ်ပြီး ငါးများကို ရေပက်ခန်းထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ပြီး သည် နှင့် ဖြုတ်ပြီး များနေရာတွင် အစာသစ်ပြန်တပ်ပြီးသား ဖြစ်နေပေတော့သည်။ ။ များတန်းဖော် ရာတွင် ဤသို့ ခွင်တွေ့နေသည် ကို တခြားလှေများ မရိပ်မိစေရန် ဆောင်ရွက်တတ်ရသည်။ ။ ငါးဖြုတ် များ သည် ကို မမြင်စေရန်အတွက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ရေမှ ပေါ်လာသောငါးကို ရင်ခွင်အောက် သွင်းပြီး ခပ်မြန်မြန်ဖြုတ်ယူတတ်ရသည်။ ။ ဤသည်မှာ များသမားတို့ ၏ နည်းဗျူးဟာတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။ ။

ဦးဖိုးငှက်မှာ ငါးဖြုတ်နေရာမှ ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်ပြီး လွမ်းဝေကို ခဏခဏ လှမ်းကြည့်သည်။ ။ လွမ်းဝေကလည်း ပြန်လည်ပြုံးပြ၏။

လွမ်းဝေတို့ အဖို့ ဤနေ့သည် အကုသိုလ်ကံလိုက်သည် ဟု ဆိုပါပေမည်။

များတန်းချက်တိုင်းတွင် ငါးက ခပ်စိပ်စိပ်ပါလာကြသည်။ ။

" ဟာ...နေလုံးကြီးတောင် ဘင်္ဂလားပင်လယ်ကြီးထဲငုပ်တော့မယ် ကွာ၊ ကဲ... ပြန်ကြမှ ၊ သူများ တွေရွက်တိုက်နေကြပြီ"

လွမ်းဝေတို့ မှာ အလုပ်တွင် စူးနစ်နေသော အချိန်ကုန်မှန်းပင် မသိလိုက်။

" ငါရွက်ထောင်မယ်၊ လှေနိုင်နိုင်ထိန်းနော်၊ ရမ်းပေါက်လှေက စုန်

လေထက် ပြင်းတယ်"

ရမ်းပေါက်လေ (မွန်းလွဲချိန်များ တွင် အနောက်ဘက်ပင်လယ်ပြင်မှ တိုက်ခတ်လာသောလေ ကြမ်း)

" ဟုတ်ကဲ့ ဦး၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်နေပါပြီ၊ ဒီလုပ်ငန်းမှာ ဦးဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆရာပါပဲ၊ ဦးကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး၊ နောင်နှစ်ဆို ကိုယ်တိုင်တောင် ဦးဆောင်နိုင်တော့မယ်"

လွမ်းဝေသည် ရွက်နှစ်ဖုံထောင်ထားသော မျှားလှေကို ဟိုးဝေးဝေးက ပျံ့မြင်နေရသည့် ငပသုန်ကျွန်းသို့ ဦးလှည့်ပေးလိုက်သည်။ ။

" ဟာ... လွမ်းဝေ၊ မင်းမဆိုးဘူးကွ၊ လှေဦးထိန်းနိုင်ပြီ။ ဒီလိုပေါ့ကွာ၊ အလုပ်ကို အလုပ်က သင်တာပဲ၊ စိတ်ဝင်စားရင်တော့ ဘယ်အရာမဆို အောင်မြင်တာပါပဲ"

ဦးဖိုးငှက် ပြောရင်းပင် လွမ်းဝေကို တစ်ချက်စောင့်ခဲ့ကြည့်လိုက်၏။

" အေး.... တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဒီရေအလုပ်ဆိုတာက သိပ်လွယ်ကူတဲ့ အလုပ်တော့ မဟုတ် ဘူး၊ မင်းတို့ ၊ ငါတို့ အနီးမှာ သဘာဝအန္တရာယ်က အမြဲရှိနေတယ်၊ အချိန်အခါမရွေး ဒုက္ခတွေ့စေနိုင် တယ်၊ ဒါကြောင့်တို့ အလုပ်က အသက်နဲ့ ရင်းပြီးတော့မှ စားဝတ်နေရေး ဖြေရှင်းနေရတဲ့ အလုပ်ဆို တာကိုတော့ မေ့ထားလို့ မရဘူးပေါ့ကွာ"

ဦးဖိုးငှက်မှာ စကားလည်း ပြောနေသည် ။ အလုပ်လည်း လုပ်နေသည် ။ ငါးများကို နှစ်ခြမ်းခွဲ ပြီး အူသည်းနုတ်ကာ မြစ်ရေပြင်တွင်းဆေးကြောရင်း ပါလာသည် ။ လွမ်းဝေမှာ ကား လေဖိအား အ ကုန်သွင်းပြီး ရွက်ကုန်ဖွင့်လျက်ရှိချေ၏။

" တစ်ခုတော့ သတိထားရတယ်ကွ၊ တို့ ရေလုပ်သားတွေအနေနဲ့ အ

နှုတ်တစ်ခုခုကျရောက် လာပြီဆို သတ္တိရှိရတယ်၊ ခွန်အားသုံးရတယ်၊ နည်းပရိယာယ် ကြွယ်ရတယ်၊ ဒါသိပ်အရေးကြီးတယ် နော် မောင်လွမ်း ဝေ"

ဦးဖိုးငှက်သည် လွမ်းဝေဘက်လှည့်ကာ တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သည်။ ။

" ဟုတ်ကဲ့ ဦး၊ ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ် "

နီရဲဝိုင်းစက်သော သွေးဆီခဲကြီးကား ပင်လယ်ပြင်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း အောက်သို့ ခုန်ဆင်းသွားခဲ့ လေပြီ။

လွမ်းဝေသည် လှေဆိပ်မှ ထိုးထွက်နေသော " ငွေသာတောင်တန်း " လေးကို လက်ဝဲထားပြီး " ရွှေတူချိုင်း " ဆိပ်သို့လှေကိုထိုးကပ်လိုက်သည်။ ။

တံငါတဲ အသီးသီးမှ တော့ မီးလင်းဖိုများ နေရာယူထားကြပေပြီ။

သဲသောင်ပြင်မှ ခပ်သွက်သွက်ပြေးဆင်းလာသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို လွမ်းဝေ စူးစိုက် ကြည့်လိုက်၏။

မ ဝ န ျးက လေး မှာ ထမီကို တိုတိုပြင်ဝတ်လိုက်ပြီး ယက်လှိုင်းကလေးများကိုခွန်းကာ လှေဆီ သို့ ဆင်းလာ၏။ လွမ်းဝေနှင့် မနှင်းရီတို့ အပြုံးများ ထိတွေ့သွားကြသည်။ ။

" ဒီနေ့ ဘယ်လောက်လဲကိုဝေ "

" ကောင်ရေ ၃၀၀ အောက်မနည်းဘူးထင်တာပဲ "

" ဟာ... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဒီနေ့ရောက်တဲ့ လှေထဲမှာ ကိုဝေတို့ ပထမပဲ "

ဦးဖိုးငှက်ကပါ ခပ်မော့မော့ဝိုင်းကူရယ်မောပေးလိုက်သည်။ ။

သူတို့ သုံးဦး၏ ရယ်မောသံများ " ငွေသာတောင်တန်း"တွင် ပဲ့တင်
ထပ်သွားသံများမှာ မနက် ဖြန့်များ အတွက် နေ့သစ်ကို ကြိုဆိုရယ်မော
သံများ ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

**အတွဲ (၅၂) အမှတ် (၁၁)၊ မြဝတီမဂ္ဂဇင်း
၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ**